

บทนำ

เสียงย่ำแอ่งน้ำเจอะแฉะดังก้องไปทั่วตรอกที่เงียบสงัด ตาม ด้วยเสียงเอะอะโวยวายแหวกอากาศเย็นชื้นหลังฝนตก แสงสลัวจากเสาไฟฟ้าทอดยาวไปตามสองข้างทาง ผ่านหน้าต่างไม้ที่กำลังปิดอย่างรวดเร็วราวกับผู้ผู้อยู่ในนั้นกำลังพยายามปกป้องครอบครัวของตนจากเหตุการณ์ที่อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนในชีวิต

กล่าวได้ว่าการที่นักเลงตีกัน มาเพี้ยทวงหนี้ เก็บค่าคุ้มครอง แฉงลอย กลายเป็นเหตุการณ์ที่ผู้คนแถบนี้คุ้นชินไปแล้ว ตามตรอกซอกซอยในย่านชนชั้นล่างนั้นมีสภาพร้ายกาจเหลือทน และนั่นยังไม่รวมถึงการทำงานที่แสนจะอ้อยเปลี้ยเจี๊ยบจิตของเหล่าตำรวจท้องถิ่น ผู้คนจึงเลือกที่จะปกป้องตนเอง ขอไม่รับรู้ ไม่เห็น ไม่สนใจ ดีกว่าให้ลูกหลานของตนต้องมานั่งหวาดระแวงว่า ‘พวกไต้ดิน’ มันจะมาเคาะประตูห้องในแฟลตเล็กๆ เมื่อใดหากพวกเขาเสนอหน้าเข้าไปช่วยเหลือ ‘เหยื่อ’ ของพวกมัน!

ในขณะที่เดียวกันนั่นเอง ชายหนุ่มผู้ตกเป็นเป้าหมายใจหอบหนักๆ กระชั้นขึ้นเรื่อยๆ เห็นได้ชัดว่าเขาอาจไปเหยียบหางพวกหมาหู่เข้า แบบที่อีกหลายคนไม่พึงกระทำเพราะอาจเกิดเหตุการณ์ร้ายแรงตามมา อย่างเช่นในตอนนี่ พวกเวรตะไล้นั้นไล่กวาดเขามาตั้งแต่ยี่สิบนาทีก่อนแล้วราวกับ

หมาล่าเนื้อ เสียงผีเท่าที่ตามมามีสี่...หรืออาจจะห้าคน และยังไม่นับพวก
ที่กระจายไปดักทางเขาในอีกหลายตรอก กระนั้นเขายังวิ่งไม่หยุด จะให้
พวกนั้นจับได้หรือ ไม่มีวันเสียหรือ!

โคลนเหนอะหนะไถลลื่นอยู่ใต้รองเท้าผ้าใบเมื่อชายหนุ่มผู้โชคร้าย
เปลี่ยนเส้นทางการวิ่งในสี่ยววินาที หมูคนที่วิ่งตามมาสบถสาบานเป็น
ภาษาจีนกว้างต้งหยาบคายถึงบุพการีตอนที่พวกมันล้มลิ้นระระขนาดกัน
ไม่เป็นท่า เขาหลบยืมมุมปาก...ฟ้าฝนมักเป็นใจให้เสมอแม้ในเวลาอัปโชค
เช่นนี้

“ไอ้ลูกหมา หยุดนะโว้ย!” ชายอีกคนพุ่งพรวดออกมาจากมุมตึก
พร้อมตะคอกใส่หน้า ทว่ากลับทำให้เขาแค่ชะงัก และเพียงสี่ยววินาทีนั้น
เอง ชายหนุ่มก็สวนหมัดใส่หน้าอย่างไม่ยั้งคิด ตะโกนอย่างใจเด็ดทิ้งท้าย
ก่อนออกวิ่งต่อ

“หยุดให้ใจ แกเป็นใครถึงมาสั่งฉันได้!”

เสียงย่ำเท้ายังคงดังอย่างต่อเนื่อง...อีกแค่นิดเดียวเท่านั้น บุรุษ
ผู้หลบหนีกระตุกยิ้ม แสงสว่างรำไรส่องอยู่ที่ปลายตรอกเบื้องหน้า เขาเร่ง
ฝีเท้าขึ้นแม้รู้สึกราวกับปอดของตนจะฉีกออกเป็นชิ้นๆ ก้าวผ่านถุขชะ
กองพะเนิน แอ่งน้ำขังลึนๆ หวังว่าปลายทางนั้นจะมีลูกน้องของเขา รออยู่
หรือใครก็ได้ที่ทำให้เขารอดพ้นจากสถานการณ์บ้าๆ นี้เสียที

แต่แล้วแสงสว่างก็ดับวูบลง พร้อมๆ กับปวดหนึบที่บริเวณต้นคอ

“บอกว่าให้มาดักไอ้หมอนี่ตรงนี้ตั้งแต่แรกก็ไม่เชื่อ แม่...วิ่งตามกัน
อยู่ได้” เสียงแหบห้าวดังขึ้น ชายร่างบึกบึนน้อยนิดตากิ้วเฟ่งมองคนที่ลง
ไปนอนกองไม่ได้สติบนพื้นหินเฉอะแฉะ พลังเขวี้ยงก้อนอิฐขนาดเหมาะ
มือที่เพิ่งใช้เป็นอาวุธทิ้งไปข้างทางอย่างไม่ยั้ง

“แฮม ถ้าไม่มีใครไล่ หมอนี่คงไม่วิ่งมาถึงตรงนี้หรอกลูกพี่...”
ลูกน้องที่เดินตามมารีบแก้ตัวแทนเพื่อนหลายคนที่บัดนี้นอนโอดครวญ
เพราะบาดเจ็บกันอยู่ในตรอก “คนอะไรวิ่งไวฉิบ พวกผมไล่กันเกือบตาย”

“หยุดพละม! ไปรายงานนายได้แล้วว่าเรากำจัดหนูที่มาบ้านเขี่ยน
แถวคลังไปได้อีกหนึ่ง แค่วะตัวเดียวยังปั่นป่วนกันได้ถึงขนาดนี้ อีกหน่อย
พวกแกไม่โดนชาวบ้านมันยิงตายหรือไง!”

ผู้เป็นลูกน้องสะดุ้ง ตัวสั่นด้วยความหวาดกลัวเมื่อถูกลูกพี่ขึ้นเสียง
ไล่ เขายิ้มแหยๆ พลาถถามต่อเสียงอ่อย “แล้วเราจะเอาไ้กับไอ้หมอนี่ดี
ครับลูกพี่”

เสียงไซเรนแว่วมาแต่ไกลทำให้ผู้เป็นลูกพี่กำหัดแน่น... บัดชบ
แถวนี้ไม่เคยมีตำรวจผ่าน ต้องมีอะไรผิดปกติแน่ๆ!

“ลากมันไปทิ้งไว้ข้างถังขยะ แล้วสลายตัวให้เร็วที่สุด!”

สิ้นเสียงสั่งการอย่างเฉียบขาด ชายหนุ่มผู้ตกเป็นเหยื่อก็โดนรุมลาก
ไปกองไว้ริมถังขยะทันที คนสั่งปาดน้ำฝนปนเหงื่อเหม็นๆ ออกจากใบหน้า
ก่อนจะรีบพาลูกน้องวิ่งกลับเข้าไปในตรอกเมื่อเห็นว่าฝนหนักกำลังจะเท
ลงมาอีกรอบ

...ทั้งผู้ที่เคยเป็นปัญหาไว้เบื้องหลัง และไม่หันกลับมามองอีกเลย

“คุณหมอคับ ถ้าผมโตขึ้น ผมมาขอคุณหมอแต่งงานได้ไหม
คับ”

เสียงเจ็ยแจ้วดังจากคนป่วยบนเตียงทำให้แพทย์สาวเจ้าของไข้ที่ยืนตรวจอยู่ต้องเงยหน้าขึ้นจากแผ่นชาร์ตสีเงินเงาวับ หญิงสาวชะงักมือซ้ายที่กำลังขีดเขียนบางอย่าง และท่ามกลางเหล่าพยาบาลที่ยืนอมยิ้มกันอยู่แถวนั้น ซามินต์ส่งยิ้มนำดูให้เด็กชายที่จ้องเธอตาแป๋วอย่างจดจ่อรอคำตอบ

“ได้สิครับ แต่ตอนนี้ถ้าผมไม่นอนพักผ่อนเยอะๆ ผมจะไม่โตนะครับ...” หญิงสาวกล่อมคนไข้ตัวน้อยด้วยน้ำเสียงหวานชวนฝัน นัยน์ตาลังกรอบแว่นพราวระยับ “แล้วผู้ชายที่ตัวไม่โตก็ไม่ใช่สเปกหมอด้วย”

“ถ้าฉันผมจะนอนทันทีเลยคับ...” เด็กชายรีบซุกตัวลงใต้ผ้าห่ม กระนั้นไม่วายโอดครวญออกมา “แต่คุณแม่บอกว่าวันพรุ่งนี้ผมจะต้องออกจากโรงพยาบาลแล้ว แบบนี้ผมก็อดเจอคุณหมอสุดสวยนะสิคับ”

คำว่า ‘สุดสวย’ ทำให้พยาบาลที่อยู่ใกล้ๆ หัวเราะพรีดออกมา ซามินต์หันไปค้อนทั้งที่ใจจริงเงินจะแยะ แพทย์สาวพับชาร์ตแขวนไว้ปลายเตียง ก่อนจะก้มลงลูบศีรษะเด็กน้อยอย่างแผ่วเบา

“ต้องได้เจอกันสิครับ เรามีพรหมลิขิตผูกกันไว้แล้ว เหมือนที่ผมมา

ที่โรงพยาบาลนี้ไง คราวต่อไปถ้าเจอหมอข้างนอก ตะโกนทักดังๆ เลยนะ
เข้าใจไหมครับผม”

คนป่วยตัวน้อยยิ้มแป้นเห็นเสื้อผ้าห่มที่คลุมถึงคาง “ผมจะตะโกนให้
สุดเสียงเลยคับ!”

ชามินต์ยิ้มหวานรับ ก่อนจะหันไปพยักหน้าให้สัตวแพทย์กับ
พยาบาลว่าหมดเวลาตรวจแล้ว

“เหนื่อยไหมคะคุณหมอ คินนี่มีคนไข้เพิ่มตั้งหลายเคส”

“แค่นี้เองคะพี่เหม่ยหง ไม่เหนื่อยหรอก หลังออกเวรแล้ว ถ้ามีเคส
เร่งด่วนโทร. ติดต่อชาร์มได้ตลอดเวลาเลยนะคะ” ชามินต์ตอบพยาบาล
หน้าหมวยที่ก้าวจับตามหลังมาติดๆ มีสีหน้าสดใสจนพยาบาลรุ่นพี่ได้แต่
สิ้นศรัทธาหน้าใจ... ไม่มีหมอคนไหนบนโลกเข้าเวรติดต่อกันหลายสิบ
ชั่วโมงแล้วยังยิ้มแบบนี้หรอก และเธอเชื่อว่าชามินต์ยิ้มเพื่อให้เธอตายใจ

“พักผ่อนบ้างเถอะคะคุณหมอ ถ้าไม่ดูแลตัวเองบ้าง เกิดป่วยตาม
เด็กขึ้นมาทีนี้ล่ะได้ยุ่งกันหมด”

ที่ว่าป่วนรุ่นพี่ ก็เพราะความจู้จี้จุกจิกราวกับเป็นแม่ก็มีปานของ
เจ้าหล่อนนี่เอง

ชามินต์โคลงศรัทธาอย่างลำบากใจ เอ่ยประโยคที่ทำให้เหม่ยหง
แทบจะถีบเธอขึ้นตำแหน่งหมอดูเด็กดีเด่นแห่งปี

“แต่ชาร์มเป็นหมอนะคะ”

แล้วมีใครไม่ทราบบ้างว่าเธอเป็นหมอ! แม่คุณช่างเอาใจใส่งานของ
ตัวเองจนแทบจะไม่มีเวลาพักผ่อน ไม่อยากคิดเลยว่าหากชามินต์เลือก
แพทย์ทางอื่นที่ไม่ใช่กุมารแพทย์จะเป็นอย่างไร...

หมอชามินต์ผู้ผ่าตัดคนไข้ติดต่อกันหกสิบชั่วโมง! ...แค่คิดก็สยอง

“หมอก็คินคะ ได้เวลาออกเวรแล้ว ดิฉันแนะนำให้คุณหมอมหาอะไร
ร้อนๆ ทานแล้วกลับไปอาบน้ำอุ่น” เหม่ยหงสิ้นศรัทธาเมื่อตนคิดอะไร

เพื่อเจ็อ และย้ายกับแพทย์สาวเสียงเข้มรวากับอีกฝ่ายเป็นคนป่วยหนัก
จนคนถูกย้ายได้แต่ยิ้มอ่อนนอกอ่อนใจ

“รับทราบค่ะคุณพี่พยาบาล” แม้จะรับคำเช่นนั้น แต่ซามินต์ก็ยัง
ทำหน้าล้อเลียนรุ่นพี่ที่สนิทกันจนจะเป็นแม่เธอได้อยู่แล้ว เหมยหงเห็นแล้ว
ทนไม่ไหว เขกกะโหลกหญิงสาวหนึ่งที

“เดี๋ยวละ ล้อพี่แบบนี้ ใครมาเห็นเข้าได้อายตายเลย”

“ได้...” ซามินต์คล้ายศิระป้อยๆ “แถวนี้ไม่มีใครรักหน่อย...ถ้าอย่าง
นั้นซารัมไปก่อนนะคะ ฝนใกล้จะเทลงมาอีกรอบแล้ว ประเดี๋ยวจะกลับ
ไม่ทัน” ซามินต์สะบัดผมลาอย่างล้อเลียน ก่อนจะรีบขยับตัวหนีมะเหงก
พิฆาตอย่างรวดเร็วและเดินจากไป

เหมยหงถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อมกับมองตามแผ่นหลังแพทย์
หญิงที่เดินไปอีกฝั่งของระเบียงอย่างเอ็นดู วันนี้ซามินต์รวบผมสีดำขลับ
อย่างสุภาพเรียบร้อยเช่นทุกวัน สวมแว่นกรอบใสไว้บนดั้งโด่งเพราะ
สายตาสั้นจากการอ่านหนังสือมาอย่างหนักหน่วง รูปร่างของคุณหมอสาว
เพรียวบางอ่อนแอ้นสมสัดส่วน ใบหน้ารูปไข่เกลี้ยงเกลาสวยหมดจดแบบ
ที่คนใช้ทั้งหมดทั้งแกต้องมองกันจนเหลียวหลังแม้จะสวมชุดทำงานสุภาพ
มิดชิด ผิวขาวนวลละเอียด ไม่ขาวเผือดเหมือนคนเชื้อจีนในละแวกนี้นัก
ไม่มีใครรู้เบื้องลึกเบื้องหลังของเธอก่อนที่จะมาบรรจุอยู่ที่โรงพยาบาล
ใจกลางเกาะฮ่องกงแห่งนี้ ที่พอจะทราบก็มีเพียงประวัติที่ดีเลิศจาก
มหาวิทยาลัยและโรงพยาบาลที่เธอเข้ารับรูก่อนหน้าเท่านั้น ซามินต์
แนะนำตัวกับพวกหล่อนเพียงแคเธอเป็นคนไทย อาศัยอยู่ที่แมนชั่นถัดจาก
โรงพยาบาลไปสองบล็อก และโทร. ตามเธอได้ตลอดเวลาหากเกิดเหตุ
ฉุกเฉินใดๆ ที่หมอไม่พอ

แพทย์สาวถือร่มสีดำไว้ในมือข้างที่ถนัด เหลือบมองนาฬิกา
ข้อมือไปด้วยขณะเดินไปตามทางเข้าป่าด้วยหิน หลังจากแวะร้านสะดวก

ซื่อ ผมเริ่มพรำลงมาอีกครั้งหลังจากหยุดไปเมื่อตอนหัวค่ำ ไอนินอบอวล อยู่ในอากาศ ชนวนให้สุดลมหายใจเข้าลึกเต็มปอด และเวลาแบบนี้ช่างเหมาะที่สุดที่จะซุกตัวอยู่ใต้ผ้าห่มหนานุ่มหลังจากตื่นมร้อนนๆ สักแก้ว

เสียงโครมครามที่ดังออกมาจากซอยที่กำลังจะต้องเดินผ่าน ทำให้ซาமிนต์ที่กำลังเหม่อตกใจจนแทบทำกระเป๋าและถุงใส่นมร่วงลงพื้น เธอชะงักผีเท้า มือไม่เย็นเฉียบเพราะหัวใจเต้นผิดจังหวะกะทันหัน แล้วเมียงมองอย่างไม่แน่ใจ หญิงสาวจำได้ว่าในตรอกนั้นเป็นที่ทิ้งขยะ และหากเดินลึกเข้าไปอีกไกลลิบจะไปโผล่อีกย่านซึ่งเป็นย่านการค้าและสถานบันเทิงรื่นรมย์

ฟังดูธรรมดา แต่เรื่องราวของพวกเราได้ดินทำให้เธอชนลูกทุกครั้งที่ได้ฟัง

มาเพียบกับเกาะฮ่องกงนั้นเรียกได้ว่าเป็นของคู่กันมาทุกยุคทุกสมัย เกี่ยวพันจนแทบแยกไม่ออกว่าสิ่งใดเกิดก่อนหลัง พวกเขาต่างแบ่งกัก แก่งหมู่ ต่อยตีแย่งชิงอำนาจทางธุรกิจ เก็บค่าคุ้มครองทั้งบนดิน ใต้ดิน ทั้งเปิดเผยและไม่เปิดเผย... ทว่าสิ่งที่เรอกลัวและมีคนเฝ้ายามักย้ำหนาว่าให้ระวังคือพวกลูกกระจอกปลายแถวที่วางตัวเป็นนักเลงโตยิ่งกว่าพวกตัวใหญ่ พวกนั้นไร้สมองและเข้าโรงพยาบาลบ่อยที่สุด

กลับมายังเหตุการณ์ตรงหน้า...ไม่มีเสียงใดๆ เกิดขึ้นอีก คุณหมอสาวจึงเริ่มออกเดินอีกครั้ง เธอทำใจย่ำสั่งสูงฝ่าลมฝนซึ่งแรงขึ้นเพื่อกลับไปยังที่พัก และในระหว่างที่เดินผ่านตรอกนั้นก็อดหันไปมองไม่ได้ แล้วก็ตระหนักในวินาทีนั้นว่าเธอไม่ควรทำเช่นนั้นเลย ไม่ควรเลยจริงๆ!

หญิงสาวเห็นมือข้างหนึ่ง...หากจะกล่าวให้ถูกคือ 'มือของคน' ข้างหนึ่งยื่นพ้นออกมาจากซอกถึงขยะที่สุ่มๆ กันอยู่ จมแฉ่งโคลนสกปรก แถมยังขีดเขียวและเปรอะเปื้อนไปด้วยเลือด

หากมิได้ทำอาชีพหมอ ประสบพบเห็นคนไข้ที่เลือดนองมาแทบนับไม่ได้ ซาமிนต์คงกรี๊ดร้องออกมาแล้ว ถึงอย่างนั้นหญิงสาวก็ยังอดสะดุ้ง

โหยงไม่ได้อยู่ดี เธอสูดอากาศที่มีกลิ่นอับชื้นเข้าลึกๆ ใจเต้นระทึกด้วยความ
ตระหนกระคนหวั่น

เอาละ อาจจะเป็นมือใครก็ได้ที่นอนตายอยู่ตรงนั้น และเธอควรจะ
เรียกตำรวจหรือรถพยาบาลเสียตอนนี้! กระจกนั้นก่อนที่จะตื่นตูมและทำให้
เป็นเรื่องใหญ่ เขาอาจเป็นเพียงคนจรจัดธรรมดาที่มาหลบฝนก็ได้...หาก
คิดในแง่ดีก็ควรจะเป็นเช่นนั้น แต่เลือดนั้นมันอะไร หรือเธอเข้าใจผิดไป
ว่าเป็นเลือดทั้งๆ ที่มันคือน้ำจิ้มลูกชิ้นเดือดที่หกเรียกราด

ถ้าปลอบใจตัวเองแบบนี้ เธอต้องทำงานหนักเกินไปแน่ๆ!

ซามินต์คิดอย่างละเอียดใจ ก่อนจะตัดสินใจสติและต่อสู้กับจิตสำนึกแหย่ๆ
ของตน เธอค่อยๆ เดินเข้าไปใกล้มีอนั้นอย่างหวาดกลัว แม้จะอยากวิ่งหนี
ไปให้ไกลเพียงใด แต่ถ้าเกิดมีคนจับ เธอเป็นหมอ เธอต้องช่วย...แพทย์
สาวกระซิบกระปายที่พาดบ่าไว้แน่น เตรียมจะพาดหน้าใครก็ตามที่เล่น
ตลกกับเธอในยามค่ำมืดดึกดื่นเช่นนี้

เปลว!

เสียงฟ้าผ่าดังขึ้นตอนที่เธอกำลังจะชะงักศีรษะมองข้ามถึงขยะไป
คุณหมอผู้เคร่งครัดในวิชาซีฟวงจะถอยหลังไปสองสามก้าวจนแผลอตะ
กะปองน้ำที่ทิ้งเกลื่อนอยู่แถวนั้น แล้วสะดุ้งอีกครั้งเพราะเสียงเคร่งคร่ำง
ที่ดังก้องไปทั่วทั้งตอรอก หญิงสาวเม้มปากที่เริ่มชาลิ้นเอาไว้แน่น อากาศ
หนาวเย็นขึ้นทุกขณะจิต ตัดสินใจรีบชะงักหน้าเข้าไปดูเจ้าของมือข้างนั้น

แล้วใจดวงน้อยก็กระตุกวาบด้วยความรู้สึกบางอย่างที่พลุ่งขึ้นมา
อัดแน่นในอก เธอไม่รู้ว่าตัวเองกำลังสงสาร สมเพช หรือหวาดกลัวกันแน่
หรืออาจเป็นอย่างอื่น อะไรที่เธอค่อนข้างคุ้นเคยกับมัน

ชายคนหนึ่งกึ่งนอนกึ่งนั่งพิงกำแพงอยู่ตรงนั้น เขาสวมเสื้อกันหนาว
สีขาวยาวที่เปโรอะไปด้วยโคลนและเลือด ใบหน้าเต็มไปด้วยหนองครา
ยาวเป็นนิ้วราวกับไม่ได้โกนมาเป็นเดือน ผมสีเข้มที่ตัดเป็นทรงสั้นเปียก
ปอนลูไปกับหน้า ร่างกายนั้นมอมจืดๆ ยังเห็นได้ว่าสูงใหญ่เพียงใดหาก

ลุกขึ้นยืน กระนั้นสิ่งที่คุณหมอสาวเห็นได้ชัดเจนคือหน้าอกที่กระเพื่อมขึ้นลงเป็นจังหวะ

โอ...เขายังมีชีวิตอยู่ ดังนั้นสิ่งที่เธอควรทำตอนนี้คือรีบออกจากบริเวณนี้ให้เร็วที่สุดและปล่อยให้คนจรวจคนอนตรงนี้ต่อไป...

โอย! สวรรค์โปรดเถอะ ใครจะบ้าทำแบบนั้นลง และถึงจะมีคนทำคนคนนั้นต้องไม่ใช่เธอ!

เลือดหมอบูดสีแดงเข้ม ซามินต์ตัดสินใจหุบร่มและใช้เชือกต้นขาชายคนนั้นด้วยใจสั่นระทึก

“คุณคะ เป็นอะไรไหมคะ มานอนตรงนี้ได้ไหมคะ”

ซามินต์รู้สึกว่ามันช่างหาเรื่องใส่ตัวอย่างที่สุด แต่เธอปล่อยให้เขาอนตากฝนจนไข้ขึ้นหรือป่วยเป็นอะไรสักอย่างไม่ได้จริงๆ

หญิงสาวพยายามเรียกอยู่เกือบสามนาทีก็ดูเหมือนจะไม่ได้ผล ชายคนนั้นค่อยๆ ลืมตาขึ้น...เขาตาปรือ รู้สึกว่ามีมือของตนหนักจนแทบยกไม่ขึ้น เสียงผู้หวังดีกระซิบถามนั้นราวกับแมลงหวี่ที่น่ารำคาญ และเขาก็ปิดอะไรก็ตามที่จิ้มต้นขาเขาอยู่ออกไปไม่ได้ อาการเสียวแปลบแล่นปราดมาจากต้นคอ ชายหนุ่มหน้าเหยเก จะยกมือขึ้นลูบก็ไม่ได้ ทำได้แค่วางเบาๆ ในลำคอ

“เจ็บ...”

“ฉันคิดว่าคุณควรจะไปโรงพยาบาล” ซามินต์เอ่ยอย่างกังวลสูงเสียงลม

โลกทั้งใบที่เขามองเห็นกลายเป็นสีเทาที่บีบไปเสียหมด...เกิดอะไรขึ้นเขาได้ยินเสียงน่ารำคาญนั้นพิมพ์อะไรสักอย่างเกี่ยวกับโรงพยาบาล...ใครจะเรียกกรรพพยาบาล...

“ผมไม่ไป ผมไม่ไปโรงพยาบาล”

ความหนาวจับชั่วคราวใจค่อยๆ ไล่ลามมาจากปลายเท้า ชายหนุ่มนึกถึงการต่อสู้ดิ้นรนกับความเจ็บปวดบ้าง นั่น เขาอยากสะบัดขาสุดแรง

ลุกขึ้นวิ่งหนีไปให้พ้นจากที่นี่ แต่แล้วภาพทั้งหมดที่เห็นพลันกลายเป็น
สีดำอีกครั้งขณะเสียงฝนดังอื้ออึง

ซามินต์ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น คราวนี้เธอจิ้มเขาเท่าไรเขาก็ไม่ตื่นเสียแล้ว

“ขอบคุณมากนะคะที่ช่วยแบกเขาขึ้นมาถึงบนนี้”

แพทย์สาวโค้งให้ยามวัยกลางคนหลายครั้งเมื่อเขาช่วยแบกชาย
แปลกหน้าขึ้นมาหลังจากที่เธอวิ่งไปขอความช่วยเหลือถึงหน้าแมนชัน
บัดนี้ยามคนนั้นมีสภาพเปียกฝนเปื้อนโคลนแทบไม่ต่างจากคนที่เขาแบก
มา

“ไม่เป็นไรครับคุณผู้หญิง แต่คุณจะให้ไอ้หมอนี่อยู่ในห้องคุณจริงๆ
หรือครับ ผมว่าดูไม่ปลอดภัยเลย”

“ไม่เป็นไรค่ะ เขาเป็นคนที่รู้จักของฉัน...” ซามินต์พูดเพื่อให้ยาม
คลายกังวล แม้จะมีสีหน้าหนักใจก็ตามขณะหันไปมองร่างหนาที่นอนหมด
สติอยู่บนโซฟาที่ปูทับด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์อีกทีเพื่อกันเปื้อน “อีก
อย่าง...ฉันว่าเขาไม่มีแรงมากพอที่จะทำอะไรฉันได้หรอกค่ะ ปวยขนาดนี้”

“ครับ ฉันผมลาละครับ หากมีอะไรในคืนนี้ โทร. เรียกหรือวิ่งลงไป
หาผมก็ได้”

“เดี๋ยวกะ!” คุณหมอสาวร้องเรียกยามที่กำลังจะหันหลังกลับ เขา
หันมาและทำหน้าที่ประหลาดใจเมื่อเธอเอ่ยประโยคถัดไป “คือว่า...ช่วยฉัน
เปลี่ยนเสื้อผ้าให้เขาสักครู่ได้ไหมคะ เขาตัวหนักมาก ฉันเกรงว่าถ้าฉันทำ
คนเดียวแล้วเขาจะเป็นปอดบวมไปเสียก่อน”

คุณลุงยามพยักหน้าเข้าใจ อมยิ้มน้อยๆ เมื่อเห็นแก้มที่แดงก่ำของ
หญิงสาวท่ามกลางแสงสีนวลจากหลอดไฟ

แมนชันที่ซามินต์อาศัยอยู่เป็นแมนชันระดับกลางที่มีราคาแพง
เอาการเมื่อเทียบกับค่าครองชีพในเกาะฮ่องกง ประกอบไปด้วยหนึ่งห้อง
นอน สองห้องน้ำ ห้องนั่งเล่น ห้องครัว และระเบียงขนาดพอดี เธอเลือก

ที่นี่เพราะปลอดภัยและใกล้โรงพยาบาล

หญิงสาววิ่งวนระหว่างห้องนั่งเล่นกับห้องน้ำเล็กติดห้องครัวในขณะที่ลูงยามช่วยถอดเสื้อผู้ชายคนนั้นออกและสวมชุดคลุมอาบน้ำที่เขาเคยซื้อมาและไซซีใหญ่เกินให้เขาแทน หลังจากนั้นไม่นาน ยามคนนั้นก็กลับลงไปข้างล่างหลังจากที่เขาให้ทิปเขาหลายเหรียญเป็นค่าเหนื่อยในคืนนี้

สิ้นเสียงประตูปิด หญิงสาวหันกลับมามองคนป่วยที่สวมชุดคลุมอาบน้ำนอนอยู่บนโซฟา ดวงหน้าพริ้มเพราะเผยความหนักใจไม่น้อยเพราะที่นี่มิได้มีอุปกรณ์ครบครันเช่นโรงพยาบาล

“เอาละจะขยายชาร์ม” เธอปลอบใจตัวเองขณะถลกแขนเสื้อเข้ตขึ้นเหนือศอก “เด็กหรือผู้ใหญ่ก็เหมือนกัน กลัวอะไร ตรวจไปเลย!”

กระนั้นเธอก็ยังพรับ่นในใจเรื่องที่ตัวเองเป็นพลเมืองดีจนเกินตัว ยังไม่รวมการทำตัวเป็นหมอนอกหน้าที่ ซ้ำผู้ป่วยยังไม่ไซ่เด็กแบบที่เธอถนัดเสียด้วย แต่เธอก็ไม่อาจทำใจมองคนนอนตายไปต่อหน้าต่อตาได้ เธอไม่แน่ใจว่าเขามีเงินหรือไม่ และไม่แน่ใจด้วยว่าหากเขาตื่นขึ้นที่โรงพยาบาลเขาจะไว้วางใจเธอหรือเปล่า เพราะเขายืนยันหนักแน่นขนาดนั้นว่า “ไม่ไป!”

ซามินต์เอ๊ย หาเรื่องแล้วไง ถ้าเกิดฟื้นขึ้นมาแล้วพบว่าเขาเป็นมาเฟียหรือคนประเภทที่จะทำให้เธอเดือดร้อน เธอจะทำยังไง!

หลังจากตรวจอาการอย่างละเอียดเท่าที่เครื่องมือจะเอื้ออำนวย แพทย์สาวก็ค่อยๆ วางผ้าขนหนูหมาดๆ ลงบนหน้าผากที่ร้อนผะผ่าวเพราะพิษไข้ของคนป่วย เธอปิดผมละเอียดนุ่มของเขาขึ้นพลางถอนหายใจเฮือกใหญ่เพราะเหนื่อยล้า ผนยังไม่ไซ่ และเธอก็เพลียเหลือเกินหลังจากตรวจคนไข้ในโรงพยาบาลมาแล้วทั้งวัน

หลังจากตรวจร่างกายและประเมินอาการบาดเจ็บของเขาโดยคร่าวๆ ก็พบว่าไม่มีส่วนใดของเขาแตกหักหรือบวมสลาย ร่องรอยการถูก

ทำร้ายที่ซัดที่สุดมีเพียงบริเวณต้นคอซึ่งเป็นรอยแดงเล็กน้อยเท่านั้น
กระนั้นคุณหมอสาวยังไม่วางใจนัก เธอคิดว่าหากเขาฟื้น คงต้องหาทาง
พาเขาไปตรวจที่โรงพยาบาลให้ได้

และเลือดที่เประอะเปื้อนตัวเขามาจากไหน เธอไม่อาจตอบได้ คนที่
รู้จักมีแต่เจ้าตัวเท่านั้น

ในเวลานี้เอง หญิงสาวมีโอกาสพิจารณาคนไข้จำเป็นอย่างเต็มตา
เขาเป็นผู้ชายที่มีจมูกโด่ง คิ้วเข้ม แขนตายาวเสียจนผู้หญิงบางคนต้อง
อาย ผิวเป็นสีแทนนิดๆ แบบผู้ชายสุขภาพดีที่ชอบใช้ชีวิตกลางแจ้ง แต่
เธอก็จินตนาการไม่ออกเหมือนกันว่าหากตัดหมวดเครารกๆ ของเขาออก
แล้วโครงหน้าจะเป็นอย่างไร แต่จะอย่างไรก็ช่างเขาเถิด ตอนนี้เธอร่วง
เต็มที

ซามินต์ลุกขึ้นยืดและบิดแขนสองข้างขึ้นเพื่อไล่อาการเมื่อยขบจาก
การนั่งอยู่บนพื้นนานๆ เธอขยับแว่นบนตักจมูกโด่งรั้นให้เข้าที่ มองไปยัง
คนที่นอนนิ่ง...เอาละ อย่างน้อยพรุ่งนี้ก็เป็นวันหยุดของเธอ ไปอาบน้ำ
ลากฟูกในตู้มานอนเฝ้าเขา เตรียมแจกันหนักๆ ไม้ไผ่สัก ตัวเผื่อเขาลุกขึ้น
มาลวนลามเธอ...ทำแค่นี้ก็ดีถมไปสำหรับคนที่เพิ่งเจอหน้ากันครั้งแรก

**แสงอรุณยามเช้าส่องลอดผ้าม่านผืนยาวกระทบแขนตา
งอนงาม มันจึงค่อยๆ กระพือสู่แสงก่อนจะถูกคลุมไว้ด้วยผืนผ้าหนาหนัก
แพทย์หญิงซามินต์ค่อยๆ ขยับกายที่ซุกอยู่ใต้ผ้าห่มอย่างอ่อนเพลีย แต่
แล้วก็ต้องล้มตาพริบเมื่อรู้สึกถึงสัมผัสยุยกจากคนป่วยที่เธอจำต้องนั่งๆ
นอนๆ ฝ้าเกือบตลอดทั้งคืนเพราะเขาจับไข้ คุณหมอสาวหันไปคว้าแว่น
ที่อยู่แถวนั้นมาสวมอย่างจ้วงเจี๊ยะเพราะความง่วงที่ยังครอบงำ จากนั้นจึงรีบ
ลุกดูอาการของเขาอย่างรวดเร็ว**

พิษไข้ที่รุมร้าวอย่างร้ายกาจทำให้ทุกสิ่งดูมืดมัวไปหมด เขาจำได้
คลับคล้ายคลับคลาว่าเมื่อวานเขาทำอะไรสักอย่าง... อะไรที่ต้องออกแรง

วิ่ง... เขากำลังหนี! ใช่ แต่หนีอะไรล่ะ แล้วทำไมความทรงจำของเขาถึงได้กลายเป็นภาพมัวจมนมองอะไรไม่ชัดเช่นนี้ เสียงฝนตกท่าใหญ่ดังก้องซำไปซำมาอยู่ในหัว เขากำลังหนีอะไร ทำไมเขานึกไม่ออก!

สัมผัสเย็นจัดบริเวณต้นคอทำให้ชายหนุ่มแดงพรวดขึ้นจากโซฟาทั้งที่สภาพร่างกายยังไม่พร้อม ซามินต์กรีดสั่นพร้อมสะดุ้งสุดตัวตอนที่เขาค้นว่าข้อมือเธอห่มบจนผ้าชุบน้ำที่ถืออยู่ร่วงจากมือ นัยน์ตาสีเข้มขลับของเขาเบิกกว้าง น้ำหนักของคนป่วยไม่ใช่หน่อยๆ ยามที่เขาพลิกกายลงมาจากโซฟาและกดเธอลงบนพุกหนา

“นี่ นายทำอะไรนะ! ลูกไวแบบนี้เดี๋ยวก็หน้ามีดหรอก” แพทย์สาวตวาดแว๊ดออกมาอย่างลืมตัว แต่เขายังคงคร่อมเธออยู่และไม่มีทีท่าว่าจะได้ยิน

นี่เป็นสถานการณ์ที่ล่อแหลมอย่างยิ่ง!

กลิ่นกายหอมกรุ่นราวกับดอกไม้พันธุ์ดีบนยอดเขาลอยเตะจมูกโด่งเป็นสัน กระซาคความคิดอันบ้าคลั่งออกจากสมองที่ปวดหนึบและพร่ามัวได้ดียิ่งกว่าเสียงแว๊ดๆ นั่นเสียอีก

ใบหน้าที่เต็มไปด้วยหยดคราโน้มลงมาจากเกือบขีดดวงหน้าหวานของแพทย์สาว เขาไม่มีเจตนาอื่นใดนอกจากจะสูดกลิ่นหอมหวานให้ลึกเต็มปอดตามสัญชาตญาณ มันช่างเป็นกลิ่นที่ตรงข้ามกับความรู้สึกทางกายยิ่งนัก... วาบหวามทั้งที่ปวดหัวแทบบ้า มือหนาที่กุมข้อมือเธอไว้บีบแน่นขึ้น ซามินต์ตื่นชุกชลักในขณะที่เขาหรีตาลงจนเกือบเป็นเส้นตรง

“คุณ... คุณเป็นใคร” เขาถามเป็นภาษาอังกฤษด้วยเสียงแหบห้าวอย่างมีนง “แล้วผม... ผมมาทำอะไรที่นี่”

“ฉันจะตอบคำถามนายต่อเมื่อนายลุกออกไปจากตัวฉัน!”

หากไม่คิดว่าเขายังเป็นคนป่วยอยู่ละก็ ปานนี้เธอกคงเล่นงานเขาด้วยวิธีใดวิธีหนึ่งไปแล้ว แยะจริงเชียว! แรงแบบที่ข้อมือเธอไม่เจ็บสักนิดและใบหน้าอันเต็มไปด้วยหยดคราของเขาจะดูน่ากลัวกว่านี้หากเขา

เบิกตาโพล่งใส่เธอ มิใช่หรือตาและขมวดคิ้วมันเหมือนคนเจ็บเจียนตาย

ชายหนุ่มซึ่งใจอยู่ครู่หนึ่ง และแล้วเขาก็พลิกตัวไปอีกฝั่งจนพุกยวบนอนแผ่หลาพร้อมขมวดขมับตนเองไปด้วยทั้งๆ ที่กลิ่นกายหวานยังติดตรึงอยู่ที่ปลายจมูก

คุณหมอสาวถอนหายใจหนักหน่วงเพื่อระงับความตื่นตระหนกที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เธอไม่คุ้นเคยกับการที่ผู้ชายแตะเนื้อต้องตัว โดยเฉพาะผู้ชายที่อยู่นอกเหนือหน้าที่การทำงานของเธอก็ใช่ เธอจะเป็นคนป่วยที่ไร้เรี่ยวแรง แต่มีมือหนาที่ดูท่าว่าจะทรงพลังยามปกติก็จุดเธอเสียตัวแทบปลิวในคราแรก นัยน์ตากลมสวดยังมองเพดานอยู่ชั่วครู่ ก่อนที่เธอจะลุกขึ้นจากเบาะ... จ้องเขาไม่วางตา แล้วตอบคำถามที่ค้างคาเมื่อครู่

“ฉันเป็นหมอ ฉันเห็นนายนอนอยู่ในชอกตึกเมื่อวาน พอเรียกให้นายตื่น นายกลับมึนงำแค่มิไปโรงพยาบาลแล้วสลบไป ฉันเลยพานายมาที่นี่ ฉันต่างหากที่ควรจะถามว่านายเป็นใคร ทำไมไปนอนอยู่ตรงนั้น”

“ผม...ผมปวดหัว”

“ฉันขอแนะนำให้นายไปโรงพยาบาล” ซามินต์เอ่ยด้วยน้ำเสียงวางอำนาจ ขยับเข้าไปใกล้ชายหนุ่มอย่างไม่เกรงกลัว หรือที่ถูกต้องคือเธอกำลังแสร้งทำเป็นไม่กลัวร่างที่ใหญ่กำยำราวกับนักเลงเถื่อนของเขา “เมื่อคืนนายมีไข้ และเหมือนจะมีแผลตรงท้ายทอย ฉันไม่รู้ว่ามีผลกระทบบอะไรไหม”

“ไม่” เขาตอบอย่างตื้อตึงพร้อมสอดสายตาเข้าลึก ให้ตายเถอะ! ทำไมอาการเจ็บปวดโง่งงนี่ถึงไม่หายไปเสียที “ผมคิดว่า...ผมไม่ชอบโรงพยาบาล”

“นายคิดว่า?” หญิงสาวถามกลับเสียงสูงเมื่อได้ยินคำตอบเหมือนเด็กๆ จากเขา “แล้วนายคิดว่าตัวเองไม่ชอบหมอดูด้วยหรือเปล่า ฉันจะได้ตะเปิดนายออกไปจากห้องฉัน เพราะหลังจากที่นายทำรุ่มร่ามกับฉันเมื่อครู่แล้วไม่ขอโทษ มันทำให้ฉันไม่ไว้ใจนายเลยสักนิด”

ชายหนุ่มเงยบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะพึมพำเสียงอ่อยอย่างรู้สึกผิด

“ผมขอโทษ” เขาหวดศีรษะที่ปวดอย่างบัดซบไปด้วย “ผม...ผม
อาจตกใจ เหมือนผมกำลังหนีอะไรบางอย่างก่อนที่ผมจะสลบ แต่ผม
จำไม่ได้เลยสักอย่างเดียว”

ซามินต์พนมหายใจออกมาขณะพยายามปรับอารมณ์ให้เย็นลง
โวยวายใส่เขาไปก็ไม่มีประโยชน์... น้ำเสียงหวานเริ่มอ่อนลงเมื่อเริ่มซัก
อาการเขาเป็นภาษาอังกฤษอย่างเป็นทางการเป็นงานเช่นที่ควรจะทำตั้งแต่
เขาฟื้นขึ้นมา

“แล้วนายจำเรื่องก่อนหน้านั้นได้หรือเปล่า โอเค...ยกตัวอย่างง่าย ๆ
เช่น นายเป็นใคร บ้านอยู่ที่ไหน มีครอบครัวไหม”

หากแพทย์สาวเดาไม่ผิด ดูเหมือนเธอจะรับปัญหาใหญ่เข้ามาใน
ชีวิตเสียแล้ว เธอเห็นชายหนุ่มนิ่งไปและเริ่มครุ่นคิด นัยน์ตาหรือลงจนแทบ
จะปิด และเธอเกือบคิดว่าเขาหลับไปแล้วถ้าชายหนุ่มไม่โผล่ขึ้นมา

“ผมชื่อโลแกน...” เขาเอียงศีรษะ มองหน้าคุณหมอสาวที่เริ่มมีรอย
ยิ้มยินดี “แต่นอกเหนือจากนั้นผมจำไม่ได้”

ซามินต์หุบยิ้มฉับ เริ่มเห็นเค้าความยุ่งยากไร้ไร “จำอะไรไม่ได้เลย
หรือคะ”

“แต่ผมจำได้นะว่าหมอคืออะไร” ชายหนุ่มยิ้มยิงฟันให้ทั้งที่ยังมี
สีหน้าเหยเก

แพทย์สาวถอนหายใจเฮือกใหญ่ ดวงหน้าหลังกรอบแว่นดูแข็งอย่าง
ปกปิดไม่มิด

โลแกนนอนกลิ้งอยู่ข้างแจกันที่ถูกลืมตอนที่ซามินต์ถือแก้ว
กาแฟร้อนๆ กลับเข้ามาในห้องนั่งเล่นที่บัดนี้ถูกใช้เป็นห้องนอนชั่วคราว
คุณหมอสาวถอนหายใจเป็นรอบที่สิบของวัน รู้สึกแย้ขึ้นมาตงิดๆ ที่เมื่อ
คืนทำอะไรไม่คิด แต่จะโทษใครได้ เธอเป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไร ทั้งๆ ที่

คุณป้าในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเฝ้าสอนนักสอนหนาว่าเป็นหมอด้อย
ใจเย็น มือเย็น อารมณ์เย็น กระนั้นสิ่งที่เธอควบคุมให้เย็นและนิ่งได้ก็
มีแค่สีหน้าและกิริยาเท่านั้น... ส่วนภายในนั้นไม่ใช่เลย!

หลังจากกินยาแก้ปวดเข้าไปเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน ดูเหมือนอาการ
ของพ่อหนุ่มความจำเสื่อมจะดีขึ้นนิดหน่อย อย่างน้อยเขาก็ไม่มีอาการ
ปวดที่แสนทรมานตรงขมับอีกแล้ว เขากำลังนอนหงายในชุดคลุมอาบน้ำ
ทำจุกผูกฟูดฟิดเมื่อได้กลิ่นกาแฟ และจ้องเธอตาแป๋วทั้งๆ ที่หนดเครายัง
รกรุงรังเหมือนโจรเถื่อน

“จำอะไรได้บ้างหรือยัง” คุณหมอสาวผู้กำลังกวดกุ่มกับชีวิตถาม
อย่างอ่อนอกอ่อนใจ พิงไหล่บอบบางกับขอบประตูไม้และคนกาแฟในแก้ว
ให้เข้ากันได้ด้วย “และอย่าคิดจะกินไอ้ที่อยู่ในแก้วฉันนี่เชียวนะ มันจะทำให้
นายปวดหัว”

“ถ้าพยายามคิด ผมจะปวดตรงนี้...” ชายหนุ่มชี้ไปที่ขมับประกอบ
การเล่า “เลยเลิกคิดไปแล้ว และผมก็ไม่ชอบไอ้ที่อยู่ในแก้วนั้นด้วย ว่าแต่
คุณออกไปไหนมา”

“ออกไปซื้อของให้นายนะสิ...เอาเถอะ ถ้าคิดไม่ออกก็ไม่ใช่ไร”
ชามินต์ถอนหายใจอีกครั้ง “เสื้อผ้าของนายที่ฉันส่งไปซักด่วนเสร็จแล้ว
ฉันวางไว้ในห้องน้ำ นายเข้าไปอาบน้ำอาบทำซะ แล้วเราค่อยออกมาคุย
กันอีกที”

“คุย? คุยเรื่องอะไร” โลกแกนเล็กคิ้วหงาย ขณะที่คุณหมอสาวลอกตา
มองเพดาน

“คุยว่าเราจะเอาอย่างไรกับนายต่อไป”

“อ้าว ผมอยู่ที่นี้ไม่ได้หรอ”

คำถามซื่อๆ ทำให้ชามินต์เกือบอ้าปากค้าง หากคำตอบเกือบไม่ถูก...
คิดสยายซาร์ม เธอเคยเป็นนักเรียนแพทย์เกียรตินิยมเสียวนะ เรื่องแค่นี้
ต้องคิดให้ออก!

“เราจะคุยเรื่องนี้กันหลังนายอาบน้ำ” คุณหมอมสาวตอรอง ซึ่งเป็น
ข้อตอรองคล้ายกับที่เธอเคยใช้หลอกเด็กคือที่โรงพยาบาล

กระนั้นโลกแกนกลับติดตัวลุกขึ้นอย่างไม่อิดออดพร้อมรอยยิ้มที่
ทำให้หนวดหนาๆ บนใบหน้าเขากระตุกตุกติก ไม่น่าเชื่อว่าชายหนุ่มจะ
สูงกว่าเธอเกือบสี่สิบเซนติเมตรเมื่อยึดตัวตรงๆ

“โอเคครับ แล้วห้องน้ำไปทางไหนล่ะคุณหมอ”

“ออกประตูไปแล้วเลี้ยวซ้าย อยู่ติดกับห้องครัว อ้อ... โกงหนวดด้วย
นะ ฉันจะได้มีรูปนายไว้ยืนยันกับตำรวจเวลานายยกเค้าบ้านฉัน”

“ยกเค้าคืออะไร”

“เอาเป็นว่าโกงหนวดเถอะ” ซามินต์ถอนหายใจอีกครั้งอย่าง
เหนื่อยจิตเหนื่อยใจ

โลกแกนพยักหน้าหงึกๆ แล้วเดินจากไป

หลังจากจัดการงานในครัวอีกเล็กน้อย หญิงสาวก็เดินไปนั่งบน
โซฟานุ่มๆ ที่กวาดเอาหนังสือพิมพ์ออกแล้ว พร้อมคิดทบทวนไปด้วย...
ดูก็รู้ว่าเป็นไปไม่ได้แม้แต่น้อยที่เธอจะอาศัยอยู่ในบ้านเดียวกันกับผู้ชาย
แค่สองต่อสอง ประการแรกคือเขาเป็นใคร มาจากไหน เป็นโจรหรือเปล่า
เธอก็ไม่รู้ ประการที่สองคือเธอเป็นผู้หญิงตัวคนเดียว หากเกิดอะไรขึ้นใน
คราวคับขัน จะไปขอความช่วยเหลือจากใคร แค่เหตุการณ์เมื่อครู่ก็แทบ
หัวใจวายตายเพราะความตกใจ ไม่ต้องพูดถึงเลยถ้าเขาคิดปล้ำเธอลุกขึ้นมา
จริงๆ

ซามินต์ขยับแว่นกรอบบางบนตั่งอย่างหงุดหงิด ปกติเธอไม่ใช่ผู้
หญิงที่จะมานั่งกังวลเรื่องไร้สาระแบบนี้ จริงอยู่ที่เธอเป็นคนจิตใจดี (ตาม
ที่คนอื่นเชื่อว่ามา) แต่มีโชเพราะความใจดีหรือที่ทำให้เธอต้องมาตกที่นั่ง
ลำบากเช่นนี้ เขาอาจถูกมาเพี้ยตามล่าถึงมีสภาพเช่นนั้น หรือที่จริงแล้ว
อาจเป็นพวกสืบแปดมงกุฏ...หรือร้ายกว่านั้น

“ขมวดคิ้วมากๆ ระวังตีนกาจะขึ้นนะครับคุณหมอ”

ภาษาอังกฤษสำเนียงจีนหูต้งขึ้นข้างหลังจนซามินต์สะดุ้งเป็นรอบ
ที่เท่าใดไม่ทราบของวัน เธอหันขวับเตรียมจะต่อว่าที่เขามาอยู่ใกล้ๆ แบบ
ไม่ให้ลุ่มให้เสียง แต่แล้วก็ต้องชะงัก

โลแกนสวมกางเกงยีนขาตรงตัวเก่าที่บัดนี้ทำความสะอาด
เรียบร้อย แต่กลับไม่ยอมสวมเสื้อ ปล่อยให้กล้ำเนื้อที่เรียงตัวสวยบน
หน้าท้องราวกับนายแบบในนิตยสารแฟชั่นยุโรปและไรชนสีอ่อนรำไรเรียง
คู่ขึ้นมาจากขอบกางเกง...หรือพูดให้ถูกคือเรียงกันจนหายลับเข้าไปในขอบ
กางเกง เค้นฟุ้งออกมาที่มหน้าทิมตาสาวโสดผู้ไม่เคยอยู่ร่วมห้องกับชาย
คนใดมาก่อน

แพทย์สาวอยากจะกรี๊ดร้องอืดๆ ในลำคอเพราะความเขินอาย แต่
ในขณะที่เดียวกันก็ขมจิตสำนึกแบบวัยรุ่นสาวผู้หิวกระหายผู้ชายหุ่นดีลงไป
ด้วย ใซ้ว่าเธอไม่เคยเห็นเรือนร่างของผู้ชาย แต่นี่เป็นที่ไรฐาน บรรยากาศ
ต่างจากโรงพยาบาล และหุ่นเขาก็น่ากินเสียนี้กระไร เธอไล่สายตาดูขึ้นมอง
ผ้าขนหนูสีขาวที่ชายหนุ่มกำลังใช้เช็ดผมเปียกหมาดจนยุ่งยี้ แล้วลอบกลืน
น้ำลายอย่างผิดคอกเมื่อเห็นว่าเขาเอาผ้าขนหนูของเธอมาใช้ และเมื่อเขา
เงยหน้าขึ้นมา ซามินต์ก็ใจกว้างแบบที่ไม่เคยคิดเลยว่าจะเกิดขึ้นกับตัวเอง

นัยน์ตาคมเข้มของโลแกนช่างมีเสน่ห์ทางเพศรุนแรงที่สุดเท่าที่เธอ
เคยเห็นจากบุรุษเพศ...หางตาของเขาเรียวเฉียงขึ้นแบบพระเอกเจ้าเล่ห์ใน
หนังหว่องกาไวยุคเก่า ดุตัน และดิงดูด ไม่เข้ากับริมฝีปากหยักสีสดที่
ยิ้มร่าใสซื่อเลยแม้แต่น้อย จมูกโด่งเป็นสัน ช่างรับกับคิ้วที่โก่งหนาอย่าง
ร้ายกาจ กรามแกร่งเกลี้ยงเกลาปราศจากเครารุงรังให้ระคายตา เผยให้
เห็นผิวเนียนสะอาดแบบที่ผู้หญิงยังต้องอิจฉาดาลูกเป็นไฟ

เหนือสิ่งอื่นใด แม้ใบหน้าของเขาคล้ายคลึงกับคนจีน แต่ก็ไม่ใช่ มี
ความเป็นยุโรปปนอยู่ในนั้นอย่างลงตัวที่สุด เขาหล่อแบบที่ซามินต์คิดว่
นับตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเจอผู้ชายหล่อเช่นนี้มาก่อน หรือต่อให้เจอก็ต้อง
ไม่ใช่ตัวเป็นๆ ที่มายืนใ้อากาศหายใจร่วมกันเช่นนี้แน่ๆ และเขาช่างเป็น

ไ้ตัวแสบเวลาที่ยิ้มชวนละลายแบบนี้!

“ผมก็ตกใจหน้าตัวเองเหมือนกันหลังโกนหนวดเสร็จ...” โลกแกยิ้ม
อวดฟันสวยเป็นระเบียบ พลางเกาแก้มที่มีสีระเรื่อเบาๆ “อย่าจ้างผมแบบ
นั้นสิครับคุณหมอ ผมเขินนะ”

ชามินต์ได้สติ รีบเสมือไปทางอื่นพร้อมถามตะกุกตะกัก ก่นดา
ความไม่ประสาของตัวเองในใจไปด้วย “นาย...ทำไมไม่ได้เสมือ”

“ผมทำเสมือเปียก เลยตากไว้ในห้องน้ำ...” เขาอธิบายง่ายๆ นำผ้า
ขนหนูขึ้นมาอีกรอบ “ไม่ได้หรือครับ คุณเป็นหมอไม่ใช่หรือ ผมนึกว่า
คุณน่าจะชินแล้ว”

ก็เขาดูดีกว่าคนไข้ที่เธอเคยตรวจมาตั้งเยอะ...โอ๊ย! ไม่เอาน่า ตั้ง
สติหน่อยยายชาวม

“ฉันทนเป็นหมอเด็ก!” คุณหมอสาวตัดบท โบน้าขึ้นสีจืด “ไม่ใช่หมอ
แบบ...โธ่! ช่างมันเถอะ รีบๆ นั่งลง เราจะได้เริ่มคุยกันเสียที!”

โลกแกรีบเดินอ้อมโซฟามา นั่งว่องไว ยิ้มไปด้วย

และนั่นจะเป็นรอยยิ้มที่ชามินต์ต้องลงความเห็นในภายหลังว่าเธอ
โกรธเขาไม่ลงจริงๆ...แค่เขายิ้มแบบนี้เท่านั้นเอง

2

“นายรู้ใช่ไหมว่านายอยู่ที่นี้ไม่ได้” ซามินต์เอนหลังพิงผนังโซฟา ยกขาขึ้นนั่งไขว่ห้างและเอ่ยอย่างไม่อ้อมค้อมกับชายหนุ่มลึกลับที่นั่งขัดสมาธิตาแป๋วอยู่บนพูก แม้เธอจะรู้สึกผิดมากเท่าไรก็ตามที่ต้องขับไล่ไสส่งเขาไป “ฉันเป็นผู้หญิง อยู่ตัวคนเดียว คงไม่เหมาะเท่าไรถ้าจะมีผู้ชายมาอยู่ด้วย”

โลแกนเพิ่งพิศดวงหน้าหวานที่เขาไม่ทันได้พิจารณาก่อนหน้านี้... ขณะที่แพทย์สาวอธิบายเรื่องที่ไม่น่าสนใจสักนิดอย่างเคร่งเครียด ริมฝีปากอวบอิมสีอำของเธอก็ขยับขึ้นลงไปด้วย จนกระทั่งเธอเผลอปากเป็นเส้นตรงนั่นเองเขาจึงเดาได้ว่าเธอคงไม่ชอบให้เขามองปากเธอเท่าไรนัก

“แล้วคุณหมอมจะทำยังไงครับ ถ้าผมก้าวออกจากประตูห้องคุณไปแล้วผมจะต้องไปที่ไหนต่อ...” ชายหนุ่มละลายตาขึ้นมาสบตาโคกคุ่นามของเธอแทน นี่เป็นคำถามที่เขาเองก็อยากรู้คำตอบ “เมื่อคืนเกิดอะไรขึ้นบ้างผมเองก็ไม่รู้ ถ้าเกิดผมเดินๆ ไปแล้วมีคนมาทำให้ผมเจ็บแบบตอนนี้อ้อ ถ้าพวกเขาตีหัวผม หรือถ้าผมโดนต่อย หรือ...”

“พอๆ” ซามินต์รีบตัดบทก่อนที่เขาจะทำให้เธอรู้สึกผิดไปมากกว่านี้ คำว่า ‘เจ็บ’ ของเขานั้นมีอิทธิพลต่อจิตใจด้านอ่อนโยนของเธออย่างเหลือเชื่อ และเป็นเรื่องน่ารำคาญที่เธอจะต้องยอมรับว่าสงสารเขาจริงๆ

โลแกนนั่งเงยบมองเธอด้วยแววตาใสเป็นประกายราวกับเด็ก 'ไม่มี
เล่นที่เหลี่ยมแบบผู้ชายที่เธอเกลียดอยู่ในนั้น... ไซ้! ซามินต์เกลียดผู้ชาย ยิ่ง
เป็นผู้ชายประเภทตลบตะแลงหวังจะพันผู้หญิงทำเดี่ยวเธอยิ่งเกลียด ชีวิต
นี้แพทย์สาวคิดว่าตนเองข้องเกี่ยวกับผู้ชายมาากพอจนไม่อยากจะเจอ
ต่อไป แต่ก็ทำไม่ได้ และเขาก็กำลังรอให้เธอพูดต่อ

หญิงสาวครุ่นคิดขณะเอ่ยต่ออย่างเคร่งเครียดกว่าเดิม "ถ้าฉันจะ
ส่งนายให้ตำรวจ..."

"แล้วตำรวจจะทำยังไงกับผมครับ"

พากันเงยไปอีกเมื่อทั้งคู่หาคำตอบไม่ได้ ซามินต์ขยับแว่นเข้าที่
ในขณะที่โลแกนหัวเราะน้อยๆ

"ตกลงให้ผมอยู่ที่นี้ได้ไซ้ไหมครับ"

"ไม่ได้! ฉันไม่ชอบผู้ชาย" แพทย์สาวได้กลับทันควัน แสร้งทำตา
ขวางใสเขา แต่โลแกนยังหัวเราะว่าราวกับเรื่องนี้เป็นเรื่องมหัสจรรย์เสีย
เต็มประดา ลักยิ้มบนแก้มเขาช่างอันตรายต่อหัวใจและสายตาอย่างยิ่ง

สวรรค์โปรด ตอนที่เธอเก็บเขามา ไม่คาดคิดมาก่อนเลยว่าเขาจะ
เป็น 'ไอ้ตัวแสบที่หล่อเหลา' ถึงเพียงนี้!

ซามินต์เบนสายตาหลบ บังคับตนเองไม่ให้หลงรอยยิ้มที่ไม่รู้ว่าเส
แสร้งแกล้งทำหรือไม่ เป็นโชคร้ายของเธอหรือไงกันนะ ไซ้! เธอเองนั้นละ
ที่หาหาใส่หัว หากเปรียบเทียบกับสุภษิตแกลงงั้หาหาเสี้ยนแล้ว ไอ้ที่ตำ
เท้าเธอคงเป็นไม้เสียบลูกชิ้นเสียมากกว่า!

"แล้วคุณหมอก็เกลียดผมหรือครับ"

"ไซ้" เธอตอบทันที

"ฉันขอมเป็นแต่พวกก็ได้" โลแกนแสร้งสะบัดมือกรีดกราย ส่ง
สายตาบึ้งๆ จนซามินต์คิ้วกระตุก

"นี่นาย ฉันซีเรียส"

ชายหนุ่มทำหน้าที่เชิง เกาหัวแกรกๆ 'ไม่รู้จะทำอย่างไรดี ตอนที่มอง

ออกไปนอกหน้าต่างก่อนอาบน้ำ เขาคลับคล้ายคลับคลว่าจจะรู้ว่าที่นี้คือ
ที่ไหน แต่ก็ยังนึกไม่ออกอยู่นั่นเอง สงสัยว่าเขาต้องออกไปจากที่นี้จริงๆ
เสียแล้วกระมัง เดินๆ ไปความทรงจำอาจจะกลับมาได้

ซามินต์มองหน้าเขาอย่างพิลึกพิลั่น เพราะเห็นแน่นอนว่าความคิดเกือบ
จะทั้งหมดของเขาฉายชัดทางแวตตา...เหมือนลูกหมาชะมัด และถึงจะ
เกลียดผู้ชาย แต่เธอก็รักสัตว์ พิธี่! มันใช่ประเด็นเสียที่ไหนละ หญิงสาว
คว่ำหมอนอิงมากอดอย่างว่าวุ่น นึกถึงความเป็นไปได้ที่จะรับเพื่อนร่วม
ห้อง

ธี่...ไม่ละ เธอกำลังจะใจอ่อน และนั่นไม่สมควรเกิดขึ้น เธอไม่ควร
อยู่ที่นี้ เพราะที่นี้ไม่ใช่ศูนย์สังคมนสงเคราะห์ที่จะรับคนไม่รู้เรื่องรู้ราวมาอยู่
ฟรีๆ... ค่าอาหารสำหรับสองคนในหนึ่งสัปดาห์เท่าไรกันนะ

ไม่ๆ หยุดคิดเรื่องพรรคนั้นเดี๋ยวนี้เลยยายซารัม

และเมื่อโลแกนเริ่มส่งสายตาอ่อนหวาน เธอก็แทบจะปาหมอนใส่
เขา...ผู้ชายอะไรอย่างนี้ เกิดมาไม่เคยพบเคยเจอ ซ้ำเขายังความจำเสื่อม
และเธอก็ไม่ใจแข็งพอที่จะส่งเขาไปหาตำรวจเพื่อทนรับการสอบสวน
หรืออะไรที่แย่กว่านั้น...

บ้าจริง! ความคิด ความรู้สึก และมโนภาพของเธอขัดแย้งกันไป
เสียหมด

“เอาละๆ” คุณหมอสาววางหมอนลงที่เดิม พยายามระงับความ
คิดอันสับสนอลหม่านในหัว เธอยึดหลังตั้งตรงเรียกความมั่นใจให้แก่การ
ตัดสินใจของตนเอง และตอบเขาไปด้วยเสียงดังฟังชัด “นายจะอยู่ที่นี้
ก็อยู่ จนกว่าเราจะตกลงได้ว่าเราจะเอาอย่างไรกับนาย แต่นายห้ามวุ่นวาย
กับฉัน ห้ามเข้าใกล้ฉัน และห้ามทำตัวมีปัญหา เข้าใจไหม!”

โลแกนพยักหน้าหนึ่งทีๆ แล้วคลี่ขี้มสอดใส่ราวกับพระอาทิตย์ออกม
าดังเดิม

“เข้าใจครับ โชคดีไปที่คุณหมอบอกว่าเกลียดผู้ชาย ผมนึกว่าคุณ

หมอมีแฟนแล้วเสียอีก ผมเลยอยู่ด้วยไม่ได้ แต่ผู้หญิงยิ้มยากอย่างคุณ หมอจะมีแฟนได้ยังไง ผู้ชายคงกลัวจนแผ่นหายใจหมด”

คราวนี้ชามินต์ป้าหมอนใส่เขาจริงๆ เพราะคำสัพยอกหยอกล้อ ตีสนิทที่ไม่ชวนขำแม้แต่ชนิดเดียว และหากไม่คิดว่าเธอไม่ยอมมานั่งทำ แผลให้ผู้ชาย แจกันที่กิ้งอยู่แถวนั้นคงจะลอยตามไป

“ถ้าขึ้นนายพูดเรื่องนี้อีก ฉันจะจับนายโยนออกไปตรงระเบียบ!”
หญิงสาวขู่เสียงเข้ม

“อย่างนะ ถ้าผมตายแล้วใครจะมีแฟนก่อนคุณหมอ”

โลแกนรับหมอนพร้อมๆ กับหัวเราะเสียงระรัว

“ใครจะรู้ นายอาจจะมีการยาสุดที่รักอยู่ที่บ้านแล้วก็ได้ แล้วนาย ก็หนีออกมา บังเอิญตกท่อหัวฟาดถึงขยะจนสลบไป”

คราวนี้หนุ่มความจำเสื่อมเงียบไป และมีสีหน้าครุ่นคิด “จริงหรือ คุณหมอ”

ชามินต์เอาหมอนอีกใบฟาดเขากอีกที แล้วลุกหนีไปพลางยิ้มสะใจ โลแกนตะโกนประท้วงไล่หลังให้เธอกลับมาต่อให้จบ แต่แพทย์สาวพุ่งเข้า ห้องนอนและกระแทกประตูปิดตามหลัง

ดีแล้ว ยิ้มเป็นทองไม่รู้ร้อนอยู่ได้ หัดคิดมากเสียบ้าง ให้เธอวุ่นวาย ใจอยู่คนเดียวได้ไง ไม่ยุติธรรมเลยสักนิด!

ชามินต์ถอนหายใจแรงๆ เอนศีรษะฟังประตูไม้เย็นเยียบ ไม่สนใจ เสียงบ่นองแงที่ยังดังอยู่ข้างนอก นี่เป็นครั้งแรกที่ไม่อาจหาเหตุผลให้การกระทำของตนเองได้ มันทำให้เธอหงุดหงิด รู้สึกไม่เป็นตัวของตัวเอง และที่แย่ที่สุดคือเธอเพิ่งรับผู้ชายคนหนึ่งเข้ามาอยู่ในบ้าน

ถ้าทำตัวมีปัญหามากกว่านี้แม้แต่ชนิดเดียวนะ แม่จะเฉดหัวส่งไป กลางดงมาเพี้ยเลยคอยดูสิ

“อะไรนะ โลกแทนหายไป! หายไปได้ยังไง?” เสียงโวยวาย ไม่ได้ศัพท์เป็นสำเนียงอยู่ยั้งยืนในคฤหาสน์ที่ยังเงิบสงัดเพราะเป็นเวลาเช้าตรู่ “พวกแกทำงานกันประสาอะไร! คนหายไปทั้งคน พวกแกยังกล้ามาเหยียบที่นี้่อีกหรือ!”

“ขอประทานโทษครับท่าน พวกผมทำดีที่สุดแล้ว แต่ผมหาเขาไม่พบเลยในละแวกที่เราลงหาข่าวกัน ฝนตกและมีดมาก”

“นั่นเป็นแค่ข้อแก้ตัวของไอ้พวกที่ทำงานห่วยๆ!” ผู้เป็นนายตวาด ลูกน้องอย่างหัวเสีย “ไปตามหาไอ้หมอนั่นให้เจอเดี๋ยวนี้ ฉันไม่เชื่อว่าไอ้หมอนั่นจะพลาดท่าง่ายๆ มันต้องยังอยู่ที่ไหนสักแห่งบนเกาะฮ็องกงแน่ๆ”

“แต่ท่านเดนนิสครับ พวกผม...”

“ไม่มีแต่!” คำสั่งทรงอำนาจถือเป็นประกาศิตของผู้ที่ลูกน้องต่างเรียกว่าท่านเดนนิส เหล่าผู้รับคำสั่งต่างวิ่งกรุกกันขึ้นรถไม่ต่างจากตอนที่ลงรถแล้ววิ่งมารายงาน

คล้ายหลังลูกน้อง เจ้าของคฤหาสน์หลังใหญ่ในย่านเดอะพิกลิ่งหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาจากกระเป๋ากางเกงสแล็กส์สีขาวอย่างรวดเร็ว... ไม่นานนัก ปลายทางก็รับสาย ชายหนุ่มจึงกรอกเสียงใส่อย่างว่าวุ่นใจ

“นี่ล...เกิดเรื่องแล้ว เธออยู่ที่ไหน”

อันที่จริงคือซามินต์ไม่ค่อยชอบตีหมาแพร์อัน แต่แก้วกาแพ
อูนๆ ช่วยแก้อาการหนาวจับจิตในฤดูฝนได้อย่างชะงัดนัก และรสมขมปร่าในปากก็ช่วยระงับอาการปั่นป่วนในท้องได้เกินคาด คุณหมอสาวซึ่งสวมเสื้อกาวน์แพทย์สีขาวสะอาดท่อนไหล่ เข้าศอกลงกับระเบียบพลาจครุ่นคิด เรื่องของโลกแทนเป็นสิ่งที่ทำให้เธอหนักใจที่สุดในเวลานี้ ซ่างยุ่งยากและน่าละอายเหลือเกินที่ต้องบอกว่าเธอแทบจะไม่มีสมาธิทำงานเพราะเอาแต่กังวลเรื่องของเขา ทั้งๆ ที่ยี่สิบเจ็ดปีที่ผ่านมา เธอแทบไม่เคยกังวลเกี่ยวกับผู้ชายมาก่อน และนั่นก็เป็นปัญหาใหญ่ที่สุด เพราะทำให้เธอไม่รู้

ว่าจะจัดการเรื่องนี้จากตรงไหนก่อน ซามินต์ไม่กล้าปรึกษาใคร ที่จริงคือไม่รู้จะปรึกษาใครเพราะเธอแทบไม่มีเพื่อนอยู่ที่ฮ่องกง เป็นความบ้าของเธอเองที่มาทำงานที่นี่ทั้งๆ ที่ไม่จำเป็นสักนิด

เธอเป็นเด็กกำพร้า อาจเคยมีครอบครัวก่อนหน้านั้นแต่พ่อแม่เธอตาย หรือพวกเขาอาจไม่ต้องการเธอ แต่นั่นไม่ใช่เรื่องที่จะต้องมานั่งหาคำตอบ ซามินต์เลิกคิดเรื่องนี้ไปนานแล้ว เธอถูกทิ้งตั้งแต่สามขวบ แต่อย่างน้อยก็โชคดีที่ได้อยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่มีเศรษฐกิจใหญ่เป็นผู้อุปถัมภ์ การดิ้นรนหาหนทางในการเรียนหมอจึงไม่ใช่เรื่องยากนัก โชคดีอีกอย่างคือเธอหัวไวกว่าเด็กคนอื่นในรุ่นเดียวกัน และด้วยความใจร้อน ซามินต์จึงสอบเทียบชั้นมัธยม เธอเรียนจบด้วยอายุที่น้อยกว่าคนทั่วไปเกือบสองปี จากนั้นจึงดิ้นรนเรียนแพทย์เฉพาะทางต่อเร็วที่สุดเท่าที่ทำได้

นั่นเป็นเรื่องก่อนที่เธอจะมาที่นี่ แพทย์สาวทิ้งเมืองไทยไว้ข้างหลัง เพราะเธออยากตอบแทนอดีตผู้อำนวยการของโรงพยาบาลแห่งนี้ เงินในกองทุนของเขาส่งผลเสียให้เธอได้เล่าเรียน แม้จะเป็นเรื่องเล็กน้อยสักเพียงใดเธอก็ไม่อยากติดหนี้บุญคุณใคร

เหนือสิ่งอื่นใด เธอเจ็บปวดกับวิถีชีวิตแบบเดิมๆ...ชีวิตที่ไม่มีใครต้องการ

เธอกำลังจะเริ่มต้นชีวิตใหม่ แล้วนี่มันอะไรกัน...

หญิงสาวก้มหน้าลงมองระเบียงอย่างอึดอัดใจ และในจังหวะที่เงยหน้าขึ้นดื่มกาแฟที่เริ่มเย็นชืดก็สำนึกตนได้ว่าออกมาพักนานเกินไปเสียแล้ว

“หายากนะคะที่จะเห็นคุณหม้อออกไปพักนานๆ แบบนี้...”

เหมยหงงเงยหน้าขึ้นจากเคาน์เตอร์สีขาวเมื่อซามินต์เดินกลับเข้ามาในโซนผู้ป่วยเด็ก หลอนขมวดคิ้วก่อนจะทักขึ้นอย่างเป็นห่วง “สีหน้าดูไม่ดีเลย ไม่สบายหรือเปล่านะ”

แพทย์สาวสั้นศีรษะพร้อมยิ้มเย็นเพื่อให้อีกฝ่ายคลายใจ “ซารัม
ไม่เป็นไรค่ะพี่ เราเหลือรวนเย็นอีกสี่ห้อง พี่พร้อมหรือยังคะ”

“แหม่ ถ้ามพยาบาลมือหนึ่งแบบนี้ได้ใจ” เหมยหยงยกมือทำท่าฮึด
ประกอบ “ไปให้ไวเลยคะ เด็กๆ อยากเจอคุณหมอซารัมสุดสวจะแยมอยู่
แล้ว ขึ้นซักว่านี่ประเดี่ยวมี้เด็กร้องไห้ไม่รู้ด้วย”

“พี่ก็...” ซามินต์ยิ้มเขินๆ เมื่อถูกขุดเรื่องเก่ามาลื้อ

เมื่อนานมาแล้ว วันนั้นผู้ป่วยนอกเยอะเสี่ยจนเธอขึ้นวอร์ดเข้าไป
เกือบชั่วโมง คนไข้เด็กนั่งร้องไห้กระซิกๆ บนเตียงบ่นว่าคุณหมอมาช้า ผม
อุตส่าห์ตั้งหน้าตั้งตารอว่าเมื่อไหร่คุณหมอสุดสวจะมา จากนั้นมาซามินต์
ถูกเหล่าพยาบาลรุ่นพี่ที่สนิทกันลื้อไม่หยุดเพราะความสวเกินหน้าเกินตา
จนเธอต้องขุดแวนสยตามาสวมแทนคอนแทกต์เลนส์ นับเป็นเรื่องซ้ำชั้น
ชวนเล่าต่อเรื่องหนึ่งในโรงพยาบาลเอกชนที่ใหญ่เกือบจะที่สุดในเกาะ
ฮ่องกงแห่งนี้ แต่บางครั้งซามินต์กลับไม่เข้าไปด้วย เธอไม่ชอบเป็นจุดสนใจ
โดยเฉพาะหมอนุ่มๆ ที่หวังจะจีบเธอทำเดี่ยว เธอรังเกียจผู้ชาย ยิ่งพวก
เจ้าชู้ชกอดด้วยแล้วละก็ควรตอกให้หน้าหงาย!

**แพทย์สาวดูนาฬิกาข้อมือของตนเองอย่างเคยชินยามเดิน
ฉับๆ ไปตามระเบียบทางเดิน** วันนี้เธอออกเวรช้ากว่าปกติ และวันนี้ก็เป็น
ครั้งแรกที่เธอนึกกลัวการกลับบ้านอย่างบอกไม่ถูก

ทันใดนั่นเอง เสียงเรียกก็ลอยแว่วมาเข้าหูจนซามินต์ต้องชะงักทำ
และหันไปมองต้นเสียง

“คุณซามินต์ครับ”

คุณหมอสวมองผู้ที่วิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาด้วยสีหน้าเฉยเมยอัน
เป็นเอกลักษณ์ เขาเป็นผู้ชายร่างผอมสูง ผิวขาวซีดแบบคนท้องถิ่นทั่วไป
สวมเสื้อกาวนมีรอยยับและสเตโทสโคปยังห้อยอยู่ที่คอ เธอจำได้ว่าเขา
เป็นคุณหมอรุ่นพี่ที่ทำงานอยู่คนละแผนก

“มีอะไรเร่งด่วนหรือเปล่าคะถึงได้วิ่งตามฉันมาแบบนี้”

เอ...เธอจำชื่อเขาไม่ได้

“เย็นนี้คุณหมอร่างไหมครับ หากไม่รังเกียจ กรุณาไปรับประทาน...”

“ไม่ค่ะ” ซามินต์ปฏิเสธเสียงแข็งก่อนที่คุณหมอหนุ่มจะพูดจบเสียอีก เธอหลบตามองป้ายชื่อของเขา นึกรำคาญ “ขอบคุณในความมีน้ำใจนะค่ะ แต่บังเอิญวันนี้ฉันมีนัดแล้ว”

สิ้นคำตอบของหญิงสาว คุณหมอหนุ่มหันหลังกลับไปมองคนที่กำลังเดินมาจากทางระเบียงที่เขาวิ่งมาเมื่อครู่

เหม่ยหงเล็กก็ดูอย่างงงๆ เมื่อพบว่าตนเองกลายเป็นจุดสนใจอย่างไม่ทันตั้งตัว แต่แล้วก็พอจะเดาสถานการณ์ออกว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนทั้งคู่ พยาบาลวัยกลางคนที่เพิ่งออกเวรเดินมาเย็นเคียงข้างซามินต์ ถามยิ้มๆ

“คุณหมอจาง มีอะไรหรือเปล่าคะ”

“อ้อ...ครับ...คือ...” คุณหมอหนุ่มผู้โชคร้ายที่รอ่านมาจับคุณหมอสาวผู้ขึ้นชื่อเรื่องความหยิ่งยโสเอ่ยอย่างเกรงๆ เมื่อเจอเจ๊ใหญ่อีกคนประจำโรงพยาบาลเข้า เขาเหลือบมองคนที่คิดจะชวนไปรับประทานอาหารเย็นด้วย เขาจองโตะไว้แล้ว และ...

“ไปกันเถอะค่ะพี่เหม่ยหง” ซามินต์ตัดบทและหันหลังกลับโดยไม่สนใจคุณหมอผู้อภัพ เหม่ยหงรีบตามหญิงสาวไปติดๆ แต่แล้วต้องชะงักเมื่อหมอจางร้องเรียกซามินต์อีกครั้งอย่างไม่ยอมแพ้

“คุณซามินต์ครับ! จั๊นโอกาสหน้า...”

“คุณหมอจางคะ...” ซามินต์หันกลับมาพร้อมพูดด้วยน้ำเสียงเรียบเย็นดูหิมะบนยอดเขา “ฉันไม่ชอบผู้ชายไม่เรียบร้อย ไม่รู้กาลเทศะ และไม่รักษาอุปกรณ์เครื่องมือแพทย์ หากคราวหน้าจะมาชวนฉัน กรุณาเอาสเตโทสโคปที่ห้อยคอคุณออกซะ และกรุณาอย่าวิ่งบนระเบียงทางเดินที่โรงพยาบาล หากไม่เกรงใจฉัน ก็เกรงใจคนอื่นเสียบ้าง”

คุณหมอสาวก้าวฉับๆ ไปทันที เหม่ยหงหันกลับไปมองชายหนุ่ม

ด้วยความสงสารแล้วรีบเดินตามไป

และตั้งแต่นั้นนั้น หมอจางก็ไม่กล้ามาจับขามินต์อีกเลย...

“ไม่เกินไปหน่อยหรือคะคุณหมอ” เหม่ยหงถามพร้อมยิ้มเนือยๆ เมื่อทั้งคู่เดินมาถึงหน้าโรงพยาบาล กระนั้นคำตอบจากขามินต์คือการถอนหายใจเสือกใหญ่และบ่นงึมงำ มาตนางพญาเมื่อครู่หายไปแล้ว

“นำรำคาญจะตายค่ะพี่ ยิ่งช่วงที่ชาร์มมาแรกๆ นะ โอ๊ย...ถ้าไม่ได้พวกพี่ช่วยไว้คงแย่”

“พี่เข้าใจว่าเราไม่ชอบผู้ชาย แต่กับคนไข้เด็กๆ หรือญาติคนไข้... ก็ไม่มีปัญหานี่นา”

“ชาร์มเกลียดผู้ชายหน้าหม้อ ถึงจะเป็นคนไข้หรือญาติคนไข้ แต่ถ้ามาจับ ชาร์มก็ไม่ไว้หน้าเหมือนกันนั่นแหละ” คุณหมอสาวทำหน้าที่จนเหม่ยหงต้องกลั้นหัวเราะหน้าดำหน้าแดง แต่แล้วก็เปลี่ยนสีหน้ากลับแทบไม่ทันเมื่อขามินต์หันขวับมาถาม “แล้ววันนี้พี่เหม่ยหงกลับยังไปไหน ไชร์เกิ้ลเหมือนเดิมหรือเปล่า”

“ใช่ค่ะ”

“งั้นชาร์มเดินไปส่งพี่ที่ป้ายดีกว่า เกิดพี่โดนฉุดไป พยาบาลสาวๆ ในแผนกคงซอกไปหลายวันที่พี่เหม่ยหงสละคานก่อนพวกเธอ”

“ปากร้ายจริงนะเรา” คราวนี้เหม่ยหงหัวเราะออกมาจริงๆ พร้อมกับเดินเคียงไปกับคุณหมอสาว “แบบนี้ผู้ชายถึงได้เผลอทั้งหมด...เสียต้ายเสียต้าย ถ้าพี่สวยอย่างเรานะ พี่จะพาดหมอนให้เรียบร้อยทั้งโรงพยาบาล โดยเฉพาะคุณหมอเดนนิส! คนอะไรไม่รู้ หล่อก็หล่อ โสดสนิท แถมยังเก่งอีก...อ้าว ทำไมไม่เสียบไปล่ะคะ”

ขามินต์หันไปกะพริบตาปริบๆ ใส่เหม่ยหง ซึ่งหล่อนก็จ้องตอบกลับมา...พากันเสียบไปครู่หนึ่ง ก่อนที่พยาบาลสาวจะอุทานออกมาอย่างตลกตกใจดังลั่น

“นี่น้องชาร์มชอบคุณหมอเดนนิสหรือคะเนี่ย!”

แก้มใส่นวลเนียนขึ้นสีจืดเมื่อรุ่นพี่พยาบาลอุทานลั่นถนนแบบนั้น ท่ามกลางแสงไฟจากเสาไฟฟ้าและป้ายโฆษณาใหญ่ยักษ์ที่เรียงรายอยู่บนผนังตึก ซามินต์เบือนหน้าหลบแล้วตอบตะกุกตะกัก

“เปล่า...เปล่านะคะ ชาร์มแค่คิด...คิดว่าเขาเป็นสุภาพบุรุษดี”

“โอ...” เหม่ยหงร้องราวกับเจอเรื่องมหัศจรรย์พันลึกสุดจะหยั่ง จากนั้นจึงหรีเสียดกระซิบหยอกเข้าและหัวเราะลั่น “เรื่องนี้พี่ไม่ควรพูดกับใครในไซ้ใหม่คะ”

“พี่คะ ชาร์มไม่ได้ชอบเขานะคะ!” แพทย์สาวตอบกลับแทบจะทันที ด้วยเสียงสูงลิบ

“แห่มๆๆ”

ซามินต์อยากปิดหน้าและวิ่งออกไปจากตรงนั้นเหลือเกิน โอ้...เธอโกหกคนที่สนิทกันไม่เก่งมาแต่ไหนแต่ไร แต่ก่อนที่คุณหมอสาวจะทันได้โต้แย้ง เสียงไซเรนจากรถตำรวจที่จอดอยู่ข้างทางก็ดังขึ้นจนทั้งคู่สะดุ้งสุดตัว

เหม่ยหงยกมือทาบอก สบถลั่นก่อนจะก่นด่ารถคันนั้นไล่หลัง “จะรีบไปตีกับไอ้พวกมาเฟียที่ไหน ไปถึงเขาก็ตีลาดวายหมดแล้ว เปิดหัวไปแบบนี้พวกมันไม่รู้ตัวก่อนหรือไง!”

ซามินต์หัวเราะร่วน แต่แล้วก็เอะใจ “พี่เหม่ยหง แถวนี่มีมาเฟียด้วยหรือคะ”

“ถมไปคะ ที่เราเดินสวนกันอยู่ทุกวันนี้แยกไม่ออกหรือกว่าใครเป็นใครไม่เป็นบ้าง มาเฟียดีๆ มีเยอะนะคะ แต่พวกที่ไม่ดีเยอะกว่า”

“แล้วพวกเขาเคยไปรักษาที่โรงพยาบาลของเราไหมคะ” คุณหมอสาวเสียงถามหลังจากไตร่ตรองอยู่ชั่วอึดใจ

เหม่ยหงเอียงคอคอนี้ก แล้วก็ตืดนิ้วดังเป๊าะ “ถ้ามาแบบเปิดเผย พี่เคยเจออยู่คนหนึ่งคะ”

ซามินต์ตาเป็นประกาย อ้าปากจะถามต่อ แต่แล้วก็ถามไม่ออกเมื่อ

เจอประโยคถัดไป

“แต่พอเดินออกจากโรงพยาบาลปั๊บ ก็โดนฝ่ายตรงข้ามที่มาดักรอ อยู่เก็บแทบจะทันทีเลย ทำไมคะ น้องชาร์มไปเจอคนพวกนี้เข้าหรือ”

“เปล่าค่ะ...” ซามินต์สายหน้าปฏิเสธทันทีโดยพยายามไม่ให้เกิด พิรุณมากที่สุด “ชาร์มแค่สงสัยเท่านั้นเอง แหม...ห้องกงออกตั้งกว้าง ชาร์ม คงไม่ใช่ร้ายขนาดนั้นหรอกค่ะ”

“นั่นนะสิคะ” เหม่ยหงทอดถอนใจ ไม่อยากบอกคุณหมอสาวว่า แถบโรงพยาบาลนี้แทบจะเป็นชุมชนของมาเฟียรุ่นใหญ่ และแทบทุก ตารางนิ้วในเกาะไม่มีส่วนไหนไม่เกี่ยวพันกับพวกใต้ดิน “แต่ก็อย่างว่า นะคะ มาเฟียดีๆ มีออกเยอะไป ไม่อย่างนั้นห้องกงจะไม่เป็นห้องกงอย่าง ทุกวันนี้หรอกถ้าขาดพวกเขา แต่ถ้าเลือกได้ คนธรรมดาแบบพี่ขอไม่ยุ่ง เกี่ยวดีกว่า”

การสนทนาหยุดเพียงแค่นั้นเมื่อทั้งคู่เดินมาถึงป้ายรถเมล์พอดี คุณหมอสาวรีๆ รอๆ อีกนิดหน่อยจนพยาบาลรุ่นพี่ต้องออกปากไล่เพราะ ใกล้จะสองทุ่มเต็มที และเมื่อร่างโปร่งระหงของผู้ยอมจำนนเดินไปจน ลับสายตา เหม่ยหงจึงเดินไปต่อแถวขึ้นรถเมล์

โลแกนกำลังนั่งขัดสมาธิกอดผ้าห่มอยู่บนโซฟาเมื่อได้ยิน เสียงประตูปิดดังกริ๊ก หลังจากนั้นไม่ถึงอึดใจ ซามินต์ก็เดินเอื่อยเข้ามาใน ห้องรับแขก

“ข้าวเย็นมาแล้ว” ชายหนุ่มทัก

“อะไรของนาย เอ้า ลูกขึ้นซะ” หญิงสาวยื่นถาดอาหารสดให้โลแกน “ถือถาดนั้นตามฉันมา เราจะทำมือเย็นกัน”

“นี่คุณหมอไม่ได้ซื้ออาหารสำเร็จรูปแบบเมื่อก่อนมาหรรอรับเนี่ย นี่มันสามทุ่มแล้วนะ” โลแกนโอดครวญจนคุณหมอสาวต้องกลั้นหายใจ นับหนึ่งถึงสิบ พยายามไม่ต่อล้อต่อเถียงกับคนที่ทำตัวเป็นเด็ก

“ฉันซึกจะสงสัยแล้วว่าตอนนี้ส่องของนายอายุเท่าไร...” เธอปล่อยถุงลงบนตักเขา ก่อนจะทำเอวแล้วจ้องหน้าเขาด้วยกิริยาที่โลแกนลงความเห็นว่ารักซะมัด “หรือจริงๆ นิสัยนายเป็นแบบนี้อยู่แล้วทั้งๆ ที่ภายนอกนายเหมือนคนอายุสักสามสิบ”

“ผมเองก็นึกไม่ออก” หนุ่มความจำเสื่อมยิ้มยิงฟันกวนประสาท “นี่ฉันจะถามนายไปเพื่ออะไรกันนะ...” ซามินต์ก่อกองตาอย่างปลงๆ ลดแขนลงและหมุนตัวไปทางห้องครัว “หิวถุนั้นตามฉันมาเร็วๆ เข้า ก่อนที่นายจะอดข้าวเย็นเพราะฉันซีเกียจทำ”

ชายหนุ่มลุกขึ้นตามคำสั่งและยิ้มขำ เดินตามหลังแพทย์สาวไป เมื่อวานซามินต์ซิงตัวเองอยู่ในห้อง จนเขาหลับไปในตอนบ่ายเธอถึงได้ออกมาหาข้าวหาปลาเตรียมไว้สำหรับมือเย็นของเมื่อวาน และมืออื่นสำหรับเขาในวันนี้... พอถึงเวลาเช้าตรู่ เธอก็ออกไปทำงานโดยแปะโน้ตอธิบายเรื่องยาวเหยียดไว้ข้างตู้เย็น

ช่างสมกับเป็นหมอจริงๆ!

“นี่นายทานยาครบหรือเปล่า” คุณหมอสาวถามพร้อมๆ กับหาหัวหอมในถุงไปด้วย เธอไม่มองเขาด้วยซ้ำตอนที่เขานั่งลงบนเคาน์เตอร์เตรียมอาหารแล้วจ้องเธอเป็ง

นั่นปะไร เชื้อเถอะว่าเธอต้องถามเรื่องนี้ ช่างเป็นคุณหมอผู้เคร่งครัดต่อหน้าที่ทั้งภายนอกและภายใน

“ผมอ่านภาษาอังกฤษไม่ออก”

“หา?” ซามินต์สาวหมุนตัวมาและเลิกคิ้วใส่เขาด้วยสีหน้าไม่เชื่อ

“ล้อเล่นนะครับ”

หญิงสาวปาหัวหอมใส่เขา ซึ่งโลแกนรับไว้อย่างแม่นยำ เขายักคิ้วกวนประสาทใส่เธอที่ยังตีหน้าเฉยเมย พลางชวนคุยต่อ “คุณหมอยังไม่ได้บอกชื่อคุณให้ผมรู้เลย”

“แล้วทำไมฉันต้องบอก ตอบคำถามฉันมาก่อนว่านายทานยาหรือ
ยัง”

“เราอยู่ด้วยกันแล้วไม่ใช่หรือครับ อย่างน้อยๆ คุณควรจะบอกชื่อ
คุณให้ผมรู้สิ...” ชายหนุ่มเริ่มจวน รู้สึกสนุกเมื่อเห็นดวงหน้าหวานนิ่งหยิ่ง
ยโสเริ่มมีการเปลี่ยนแปลง และเมื่อเธอเ้มปากแน่นอย่างข่มกั๊กอารมณ์
เขาก็จึงอ้อนต่อเสียงนุ่ม “น่า...นะ”

“นี่ นายโลแกน” ซามินต์ละมือจากการปกปิดกลิ่นหอมหัวใหญ่
แล้วหันขวับมาจ้องหน้าเขาด้วยแวตาราวกับแม่หัวพิโรธ “ถ้าชินนายยัง
ตอบไม่ตรงคำถามอีก ฉันจะปาดหัวหอมนี้แล้วเอาแปะใส่ตานายซะ”

“ทานยาครบแล้วครับ!” หนุ่มความจำเสื่อมตะเบะทำราวกับทหาร
ทำความเคารพ แพทย์สาวจึงหันไปจัดการกับหอมหัวใหญ่ต่อเงียบๆ แม้
เธอเองจะไม่สບอารมณ์แค่นั้น

โลแกนเอามือเท้าคางแล้วจ้องผู้หญิงที่น่าพิศวงที่สุดเท่าที่เขาเคย
เจอมาในชีวิต น่าจะเรียกว่า ‘ตั้งแต่จำความได้’ เสียมากกว่า...เพราะตั้งแต่
ลืมตาตื่นขึ้นมา เขายังไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนนอกจากเธอ

คุณหมอลของเขาเป็นผู้หญิงที่สวยหวาน แม้จะใส่แว่นบดบังนัยน์ตา
กลมโตที่มีแววอวดีและตื้อรั้นนั้นอยู่ตลอดเวลา ผมของเธอสีดำขลับ มัด
รวบ และปล่อยให้ปลายผมที่เป็นลอนคลอเคลียอยู่ตามแก้มเนียนใส ชาย
หนุ่มมองไล่จากปลายจมูกโค้งรั้นมายังริมฝีปากอวบอิมที่บัดนี้เผยออก
น้อยๆ โดยที่เจ้าตัวไม่รู้ตัว ถ้าคอของเธอตั้งระหงและช่างมีแรงดึงดู
อย่างแย่ยวน นิ้วที่วางอยู่บนหอมหัวใหญ่นั้นเรียวยาวและบอบบางเหลือเกิน...
พูดให้ถูกคือ ทัวทั้งร่างกายของเธอดูเปราะบางและน่าทะนุถนอมไปเสีย
ทุกส่วน

คุณหมอลสาววางมีดตั้งแกรกอีกครั้ง คราวนี้เขาเห็นเธอกำมือแน่น
เข้าจนข้อนิ้วเปลี่ยนสี นัยน์ตาวาววับด้วยอารมณ์ที่เขาเองก็อ่านไม่ออก

เกิดความเงียบขึ้นระหว่างทั้งคู่ แล้วซามินต์ก็เอ่ยขึ้นมาก่อนด้วย

น้ำเสียงเรียบเบาราวกับเธอกำลังเขินอาย

“ฉันชื่อซามินต์”

“เอ๊ะ” ชายหนุ่มเลิกคิ้วแปลกใจ แต่เธอก็หันมาทำตาขวางใส่ในขณะที่แก้มเนียนใสเริ่มมีสีอมชมพูระเรื่อเพราะเลือดฝาด

“ฉันบอกชื่อให้นายรู้แล้ว ดังนั้นกรุณาลงมาจากเคาน์เตอร์เสียที และหยุดจ้องฉันได้แล้ว!”

“ซามินต์... อ้อ ชาร์มิ่ง (Charming) ใช่ไหม! ฉันเรียกคุณว่าซาร์มิ่งได้สินะครับ”

ซามินต์อยากหยิบมิดแทงเขาให้ไล่ไหล เขาทำให้เขินเพราะแววตาที่จ้องราวกับจะโลมเลียมลูบไล้ตัวเธอคุณั้น และเกิดมาไม่เคยมีผู้ชายหน้าไหนเรียกเธอด้วยชื่อเล่นมาก่อน แถมยังตีหน้าช็อคตายด้านราวกับเป็นเรื่องธรรมดา

“คุณหมอน้ำแดงด้วย โว...ผมจ้องแค่นี้เองนะ... อย่าบอกนะว่าคุณหมอยังเวอร์จิน”

คำถามห้ามๆ ออกจากปากคนความจำเสื่อมจนคุณหมอที่สถาปนาตัวเองเป็นเจ้าของไซ้ไปตั้งแต่คืนวานอ้าปากค้าง...ถึงมันจะเป็นเรื่องจริงแต่ใครที่เห็นเขาเอาเรื่องพรรคนี้อาพุดใส่กันได้งั้นๆ เล่า!

“ฉันจะหน้าแดงแล้วมันเกี่ยวอะไรกับเวอร์จินไม่ทราบ! นี่นายอยากได้แผลนักไซ้ไหม”

คนแซวเอื้อมมือไปคว้ามิดราวกับรู้ทันว่าเธอคิดอะไรอยู่ จังหวะเดียวกับที่เธอเอื้อมมือออกไปเช่นเดียวกันเพียงแต่ซ้ากว่าเขาเพียงเสี้ยววินาที จึงกลายเป็นว่ามีเธอสัมผัสกับหลังมือของเขาแทน

ซามินต์รู้สึกราวกับกระแสไฟฟ้าแล่นเปรี้ยะผ่านไปตามร่างกาย เซลล์ประสาททุกส่วนตื่นตัวและสร้างความหรรษาจนใจเต้นไม่เป็นจังหวะหญิงสาวสะบัดหน้าไปสบตาเขาอย่างตกใจ หัวใจเต้นถี่จนหนักเมื่อพบว่าโลกแค้นก้มหน้าลงมาใกล้ขนาดไหนทั้งๆ ที่เขายังนั่งอยู่ที่เดิม

“ไม่จริงน่า นี่ผมแฉวเล่นนะเนี่ย คุณหมอยังเวอร์จินจริงๆ หรือครับ”

ชายหนุ่มกระซิบถามเสียงนุ่ม

ลมหายใจอุ่นร้อนกลิ่นเปปเปอร์มินต์ที่คุ้นเคยทำให้สมองที่เคยแล่นเร็วจืดชืดทำงานของซามินต์มีนงและหยุดชะงัก

เขาใช้ยาสีฟันของเธอ!

มือแกร่งของเขาเลื่อนขึ้นมากอบกุ่มมือเธอ และใบหน้าคมคายก็เลื่อนใกล้เข้ามาอีก เธอตระหนักได้ในตอนนั้นเองว่าเขามันตัวอันตรายชัดๆ! คุณหมอสาวรู้สึกราวกับว่าตนเองเพิ่งขับรถที่แล่นเร็วฉิวเฉียดเสียหลัก หายใจไม่ออก และความตื่นเต้นก็ไล่ลามมาจากปลายแขน...ตรงที่มือร้อนๆ ของเขาทับมือเธออยู่ เธอไม่โง่งมเดาไม่ออกว่าหากเขาเข้ามาใกล้กว่านี้แล้วอะไรจะเกิดขึ้น ทว่าตัวเธอเกร็งแข็งที่อรวกับโดนสะกดเอาไว้ ด้วยนัยน์ตาเข้มลึกคู่นั้น หญิงสาวหลุบตาลงเพื่อจะหนี และนั่นยิ่งแยใหญ่ เพราะเธอเห็นริมฝีปากหยักที่เฝ้มเข้าของเขาได้ชัดถนัดตา

เมื่อจมูกโด่งเป็นสันเคลื่อนเข้ามาใกล้จนบัดจมูกเธอแผ่วเบา ซามินต์จึงได้สติ เธอถอยกรูดพร้อมกับดึงมือออก ใจยังเต้นรัวแรง พริ้คำตอบคำถามที่เพิ่งทะลุเข้ามาในโสตประสาทอย่างตะกุกตะกัก

“เรื่องนั้น...ไม่เกี่ยวกับนายสักหน่อย”

“เกี่ยวสิครับ ผมอยาการู้จักคุณหมอให้มากกว่านี้ เรามารู้จักกันได้ไม่ดีกว่าหรือครับ”

โลแกนส่งยิ้มให้ราวกับไม่อนาทรร้อนใจที่เธอทำเหมือนรังเกียจเขา แม้แต่น้อย ซามินต์กำมือแน่น มองใบหน้าอันหล่อเหลาด้วยแววตาเย็นเยียบแบบที่เธอชอบทำให้ผู้ชาย แต่ไม่มีผลอะไรต่อเขาแม้แต่นิดเดียว!

“หน้าแดงใหญ่แล้ว คิดอะไรอยู่ครับ”

โลแกนยังแสร้งทำเป็นทองไม่รู้ร้อนและเอื้อมมือมาหมายจะแตะแก้มที่แดงก่ำของเธอ...ซามินต์รู้ดีว่าหากเลือดสูบฉีดหนักหน่วงแบบนี้ หน้าเธอต้องแดงแง้ๆ แต่ใครจะยอมรับกัน! หญิงสาวบัดมือเขาออกก่อนจะ

ทันได้สัมผัสหน้าเธอจริงๆ พร้อมทำเสียงแข็งใส่

“ฉันไม่ได้หน้าแดง!”

“ก็ผมเห็นอยู่” โลแกนยึดตัวกลับตามเดิมและจ้องหน้าเธอราวกับ
ว่าเขาเป็นผู้ชนะ “ว่าคุณหอมหน้าแดง...เพราะผม”

เขาเน้นคำหลังราวกับจงใจแกล้ง และนั่นทำให้แพทย์สาวสติขาด
ผิง

“โลแกน...” ซามินต์สูดลมหายใจเข้าลึก ระวังความหงุดหงิด
งุ่นง่านหลังจากที่ร่างกายเสียการควบคุมไปชั่วขณะ “ถ้านายยังไม่ใส่หัว
ลงมาจากเคาน์เตอร์นั้น เย็นนี้นายไม่ต้อง-ทาน-ข้าว-เย็น!”

พยางค์หลังที่เน้นหนักทั้งความหมายและน้ำเสียง ทำให้คนความจำ
เสื่อมกระโดดผลุงลงมาทันที กระนั้นเขายังไม่วางก้นหน้ามองเธอและ
ยิ้มล้อจนเห็นลักยิ้มที่แก้มทั้งสองข้าง

“ผมลงมาแล้ว”

“ไปรอในห้องนั่งเล่น!”

“แต่ผมอยากคุยกับคุณหมอนี่นา อยู่ที่นี่คนเดียวทั้งวัน เหนงจะ
ตาย”

น้ำเสียงทำยประโยชน์ของเขาทำให้คุณหมอสาวใจอ่อนยวบลงนิด
หนึ่ง...แค่นิดเดียวจริงๆ ซามินต์เบนสายตาไปทางอื่น และหันไปสนใจสิ่ง
ที่อยู่บนเตียงแทนที่จะยอมรับว่าเธอกำลังยอมเขา ผู้หญิงอย่างซามินต์
ไม่เคยยอมอ่อนน้อมให้ผู้ชายคนไหน...ไม่เคย...ไม่เคย

สุดท้าย หลังจากทีโลแกนเย็นรีๆ รอๆ ได้พักใหญ่ เขาจึงตัดสินใจ
ไปนั่งรอในห้องนั่งเล่นอย่างที่คุณหมอสาวสั่งไว้ เมื่อไม่เห็นทีท่าว่าเธอ
อยากจะคุยด้วย กระนั้นเสียงที่ลอยแว่วมาก่อนที่เขาจะออกจากประตูห้อง
ครัวไปคือเสียงที่เจือด้วยความรู้สึกผิด

“โลแกน เดี่ยวทำกับข้าวเสร็จแล้วฉันจะยกตามไป ถึงตอนนั้น
เราค่อยคุยกันก็ได้ โอเคไหม”

โลแกนอมยิ้มให้แก่ประตูห้องครัว...คุณหมอลองของเขาก็น่ารักดีนี่นา

ซามินต์นั่งเก้าอี้มองผู้ชายตัวโตนั่งกินข้าวผัดจานที่สาม
อย่างพิศวง ใ่วว่าเธอไม่มั่นใจในฝีมือทำอาหารของตนเอง... แต่มีมันมาก
เกินไปหน่อยหรือเปล่า

“อ้อรอยขนาดนั้นเลยหรือ” คุณหมอลองสาวเสียบๆ เคียงๆ ถามคนที่
บอกว่าอยากคุย แต่พออาหารวางลงบนโต๊ะกลับตั้งหน้าตั้งตากินไม่สน
เธอ

โลแกนพยักหน้าหงึกๆ ขณะที่เคี้ยวข้าวอยู่ ซามินต์สังเกตเห็นเขาทุก
การกระทำตั้งแต่อาหารเริ่มวางที่โต๊ะ เขาดูไม่เหมือนคนทั่วไปแม้แต่น้อย
แม้เจ้าตัวจะไม่รู้ตัว แต่เขาดูมีมารยาทผิดจากคนทั่วไป ดูดีเกินคนทั่วไป
และหล่อเหลาเกินคนทั่วไป (ชื่อหลังเธอเองก็ไม่อยากจะยอมรับนั่น) ซา-
มินต์นึกภาพออกทันทีว่าหากเขาใส่เสื้อผ้าเบรนต์เนมหัวจดเท้า สวมแว่น
กันแดดแพงๆ สักอัน แล้วภาพลักษณ์จะออกมาเป็นอย่างไร

เจ้าพ่อในหนังห้วงกาไวชัดๆ...

หญิงสาวไล่ความคิดนี้ออกจากสมอง มันจะเป็นไปได้อย่างไรกัน

โลแกนยกแก้วน้ำขึ้นดื่ม เขาถอนหายใจออกมาและจ้องหน้าเธอ
ราวกับได้พบแม่ครัวมือหนึ่งของโลก

“นี่เป็นข้าวผัดที่อร่อยที่สุดเท่าที่ผมเคยทานมาเลย”

“แนสิ” ซามินต์หัวเราะเสียงใสออกมาเป็นครั้งแรก “ฉันเพิ่งทำ
ข้าวผัดให้นายทานครั้งแรกตั้งแต่นายความจำเสื่อมไม่ใช่หรือไง ต่อให้เป็น
บะหมี่หรืออย่างอื่น นายก็บอกอร่อยที่สุดเท่าที่นายเคยทานมาอยู่ดี นี่...
อย่าจ้องหน้าฉันแบบนี้สิ”

“ผมเพิ่งจะเห็นคุณหมอลองหัวเราะ” โลแกนถอนหายใจพิงพนักเก้าอี้ จ้อง
เธอด้วยสายตาที่แปลกไป “น่ารักดี...ผมชักอยากกินของหวานแล้วสิ”

ดวงหน้าหวานร้อนชูเพราะคำพูดห้ามๆ ของเขา ตั้งแต่เกิดมา

ไม่เคยมีใครพูดกับเธอจริงๆ แบบนี้มาก่อน หรือเขาอาจไม่ได้คิดอะไรก็ได้ ตอนบ่นอยากกินของหวาน... ไร้ถึง แล้วเธอจะคิดมากทำไม! ตอกกลับไปแบบทุกครั้งสิถึงจะถูกต้อง!

“นายพูดแบบนี้กับผู้หญิงทุกคนหรือเปล่า”

“ผมจำไม่ได้” เขายักไหล่ “แต่ตอนนี้ผมพูดแบบนี้กับคุณหมอคคนเดียวนี้... ยิ้มบ่อยๆ สิครับคุณ ผมชอบนะเวลาคุณยิ้มนะ”

เลวร้ายชะมัด... ซามินต์ผู้เคร่งขรึมเริ่มอายขึ้นมาจริงๆ แล้ว ทั้งที่ปกติเธอจะสวนผู้ชายประเภทนี้จนหน้าหงาย

คุณหมอสาวลูกพรวดพราดขึ้นและเก็บงานอย่างรวดเร็วจนโลแกนได้แต่ง

“อ้าว เรายังไม่ทันคุยกันเลย”

“ฉันทงแล้ว พรุ่งนี้ฉันจะพานายไปซื้อเสื้อผ้า เพราะฉะนั้นรีบทานยาแล้วนอนซะ” ซามินต์ตอบทิ้งท้ายในขณะที่เดินลี้วไปยังห้องครัว

โลแกนเกาหัวแกรกๆ มองตามร่างบอบบางไป “แม่คุณเฮีย! จะชื้อขายไปไหนนะ”

3

หากว่ากันตามจริงแล้ว เรื่องที่โลแกนความจำเสื่อมนั้น ไม่เลวร้ายเลยสักนิดในความรู้สึกของเขา ชายหนุ่มแค่รู้สึกว่าเขาหลงลืมอะไรบางอย่างไป และในขณะที่เดียวกันก็ได้อะไรอีกสิ่งมาทดแทนแทบจะในทันที

เช่นผู้หญิงที่เดินคุ่มๆ นำหน้าเขาอยู่เนือง

วันนี้ซามินต์พาเขาขึ้นรถไฟใต้ดินมายังห้างสรรพสินค้าขนาดใหญ่ใจกลางเกาหลุน ห้างไกลแมนชั่นและตอรอกที่เธอไปพบเขาตามที่เจ้าหล่อนเล่าให้ฟังเมื่อตอนเช้า ชายหนุ่มมองผู้คนที่เดินขวักไขว่สวนกันไปมาอย่างงงงวยจนกระทั่งเธอหันมาสั่งเขาว่าให้เดินตามมาอย่าให้คลาดสายตา นั่นละเขาถึงหลุดจากภวังค์ จากนั้นแพทย์สาวที่อยู่ในชุดเดรสสั้นสีขีรึมทับด้วยโอเวอร์โคตเบอร์เบอร์รี่สีครีมทันสมัยก็เช็ดหน้าและเดินนำเขาเข้าร้านเสื้อผ้าต่างๆ ซ้ำยังจับชุดนั้นชุดนี้ทาบทวนเขาราวกับเป็นตุ๊กตาพลาสติกที่ยืนโง่ๆ หน้าร้าน

“สาบานเถอะว่าคุณเป็นหมอ” โลแกนพิมพ์ฝ่ามือเมื่อเธอหยิบเสื้อตัวที่ลืบลงจากราวในร้านที่สามอย่างสนุกสนาน อันที่จริงคือเขาคิดไปเองว่าเธอน่าจะสนุก “ไม่ใช่บรรณาธิการนิตยสารแฟชั่น”

“แปลกนักหรือไงที่หมอจะสนใจเรื่องแฟชั่น ฉันอยู่ตัวคนเดียว เงิน

ก็เงินของฉันคนเดียว จะทำอะไรมันก็เรื่องของฉัน” ซามินต์เหลือบมองเขานิดหนึ่งแล้วหันไปสนใจเสื้อเชิ้ตที่อยู่ในมือของเธอต่อ

หนุ่มความจำเสื่อมซุกมือเข้าไปในกระเป๋ากางเกงยีนตัวเก่า มองเธออย่างสนเท่ห์

“คุณไม่มีครอบครัวหรือครับ”

“นายเคยเห็นฉันโทร. หาแม่วันละสามเวลาไหมล่ะ” หญิงสาวตอกกลับ

คราวนี้ชายหนุ่มส่ายหน้าชื่อๆ..ซามินต์มองเขาอีกครั้งแล้วถอนหายใจ นำเสื้อกลับไปแขวนที่เดิม รู้สึกผิดนิดๆ ที่ประชดเขาเพียงเพราะเขาเป็นผู้ชาย

“บางทีนายก็ดูเหมือนคนฉลาดนะโลแกน” และหล่อด้วย...แพथย์สาวเอ่ยต่อในใจ แต่แน่นอน เธอไม่มีวันพูดหรือก ซามินต์หยิบเสื้ออีกตัวลงมาจากราว ก่อนจะทาบกับรูปร่างที่ใหญ่และสูงเกินมาตรฐานผู้ชายของเขา

“ผมไม่ได้ส่ายหน้าเพราะไม่รู้ แต่ผมส่ายหน้าเพราะไม่เชื่อว่าคุณไม่มีครอบครัวต่างหาก” ชายหนุ่มแก้ไขความเข้าใจให้เธอเสียใหม่ แวบหนึ่งเขาเห็นนัยน์ตาคู่สวยหลังกรอบแว่นหม่นแสงลง แคว้นาที่เดียวเท่านั้น จากนั้นเธอก็ฮึดขึ้นมาใหม่และตอกกลับเขาด้วยน้ำเสียงขุ่นจุก

“งั้นนายก็ควรจะรู้ว่าชะว่าฉันอยู่ตัวคนเดียวมาเกือบทั้งชีวิต”

“คุณดูหงุดหงิด”

“ก็แน่สิ นายเอาแต่ถามเรื่องไร้สาระกับฉันนี่!” ซามินต์เปลอตวาดไล่เขา แต่แล้วเธอก็ต้องแปลกใจเมื่อเงยหน้าขึ้นเห็นว่าเขากำลังยิ้มแบบที่พนักงานสาวด้านหลังยังต้องเข้าอ๋อกลงไปกองที่พื้น

“ผมขอขงจ้ เวลาเห็นคุณแสดงอารมณ์มากกว่าตีหน้านิ่งๆ อย่างที่คุณชอบทำ”

นำแปลกใจยิ่งกว่าเมื่อหญิงสาวพบว่าตนเองไม่ได้โกรธเขาเท่าที่คิด

ไว้

“นายมันนี่เง่า” หญิงสาวเริ่มว่าเขาเบาลงเมื่อเห็นแรงอาฆาตจากพนักงานสาวแถวนั้น โลกแกนจึงก้มหน้าลงมารับมุกกระซิบตอบ

“ไม่ได้เง่าเง่านะ”

“เง่าเง่า เฮงชวย”

“บอกว่าไม่ได้เง่าเง่า...”

“โลกแกน! นายกำลังจะทำฉันประสาทกิน” หญิงสาวกล่าวอย่างชัดเคื่อง ชักอปากจะชวนหน้าเขาตงิดๆ เธอเดินไม้แชนวนเสื้อใส่อกเขา ชายหนุ่มรับไว้แล้วฉีกยิ้ม

“แล้วคุณมาเทียบกับผมเหมือนเด็กๆ ทำไมละครับ”

คุณหมอสาวเกือบจะกรี๊ดออกมาแล้วเมื่อเขาว่าเช่นนั้น ใครเด็กกันเขาต่างหากล่ะที่เด็ก! เธอผลักชายหนุ่มออกห่างตัว ไม่สนใจสายตาพนักงานที่มองมาอย่างกินเลือดกินเนื้อราวกับร่างกายอันแกร่งกำยำน่าพิศของโลแกนกำลังจะเป็นรอยและบวมสลายเพราะเธอ...ซึ่งไม่ใช่ความผิดของเธอเลยสักนิด!

“พอกันที! ไม่ต้องซื้อมันแล้วเสื้อผ้านะ!”

พุดจบซามินต์ก็สะบัดตัวหนีไปอีกทางทันที ทิ้งให้ชายหนุ่มหัวเราะร่วนและเดินตามหลังไป

แม้ปากจะบอกว่าไม่ซื้อ แต่ถุงในมือของโลแกนนั้นเยอะเสียจนเขาเริ่มอายขึ้นมานิดๆ ตอนที่เดินเข้าร้านบะหมี่เลี้ยงชื่อในละแวกนั้น ซามินต์ที่อารมณ์บูดจนถึงเมื่อครู่ดูมีความสุขเสียเต็มประดาตอนที่ป้าๆ พนักงานในร้านมองเขาตาเป็นมัน ทั้งๆ ที่มีร้านอาหารให้เลือกมากมาย แต่เธอก็กลับเลือกร้านเล็กๆ ที่มีคนนั่งอยู่เกือบทุกโต๊ะ

“นี่ทานร้านนี้จริงหรือครับ”

“ใช่ นังสิ จะยื่นค้ำหัวฉันทำไมละ” ซามินต์เลือกโต๊ะนั่งอย่างรวดเร็วจนและหันมาว่าเขา หญิงสาวลอบยิ้มอยู่ในที่เมื่อเห็นสภาพทุลักทุเล

ของชายหนุ่ม เขาพยายามวางถุงไม่ให้เกะกะคนอื่น แต่ทำได้ยากยิ่งเมื่อร้านเล็กแค่นี้

ดูเหมือนว่าคุณบ่าเจ้าของร้านจะเข้าใจ เพราะนางเดินลืงเข้ามาบอกเขาว่าให้วางถุงที่เหลือไว้บนเก้าอี้อีกตัวก็ได้

“หวานต้นเหมือนสองที่คะ แล้วเอาผักลวกรวมมาด้วย” ซามินต์สั่งบะหมี่เกี๊ยวกุ้งเป็นภาษาจีนอย่างคล่องแคล่วโดยไม่สนใจโลแกนที่อ้าปากค้าง ชายหนุ่มหุบปากฉับลงอย่างแข็งๆ แล้วพยายามไม่มองเจ้าของร้านที่ส่งสายตาวិวิบมาให้

“ด้วยเดี๋ยวผมไม่อิ่ม” เขาบอกหลังจากที่นางเดินกลับไปในครัวแล้ว

“ฉันทานได้แค่ครึ่งถ้วย” แพทย์สาวบอก “อีกครั้งนายแบ่งไปเลยรวมเป็นถ้วยครึ่งไง มีผักอีก อย่าบอกนะว่านายไม่กินผัก”

“ของฟรีผมกินหมดแหละ” โลแกนมองไปรอบๆ ร้านอย่างที่ไม่ได้ทำตั้งแต่ที่แรกเพราะมัวแต่ห่วงของ “คุณหมอมานี่นี่บ่อยหรือครับ”

“ไม่กี่ครั้งหรอก ฉันทมาคนเดียวแล้วทานไม่หมด” เธอตอบหัวงๆ เหล่มองสาวๆ โต๊ะอื่นที่บัดนี้มองมายังโลแกนเป็นตาเดียวจากนั้นก็หันกลับไปซุบซิบกัน แล้วรู้สึกแข็งขื่นมานิดๆ เพราะความหล่อที่เป็นจุดสนใจจนเกินควร แถมดูเหมือนโลแกนจะรู้ เพราะเขาหันไปมองพวกเธอแล้วยิ้มกว้างให้ตามประสาหนุ่มอัธยาศัยดี

ไม่นานนักบะหมี่สองถ้วยและผักลวกราดน้ำมันหอยก็มาเสิร์ฟถึงโต๊ะ ซามินต์โล่งอกโล่งใจ เพราะหากซ้ากว่านี้อีกเพียงสองนาที่ เธอลากโลแกนออกจากร้านแน่ๆ เพราะสาวๆ นั้นจ้องเขาราวกับเป็นขนมหวานล้างปากหลังอาหาร และเธอเองก็หงุดหงิดเพราะเกลียดการเป็นจุดสนใจจนเข้าไส้...สาบานว่าแค่นั้นจริงๆ!

โลแกนจิ้มเกี๊ยวกุ้งชิ้นเท่าลูกปิงปองขึ้นมาดูอย่างพิศวง แพทย์สาวเหล่มองเขา เขาใช้ตะเกียบได้อย่างคล่องแคล่ว ชัดกับหน้าตาที่ออกไปทางลูกครึ่งตะวันตกแบบที่เธอหวังใจว่าเขาอาจเป็นนักท่องเที่ยว แต่แล้ว

เธอก็ต้องเบิกตากว้างเมื่อเขายัดมันเข้าปากทั้งลูกแล้วเคี้ยวตุ้ยๆ เท่านั้น
ยังไม่พอ เขาหันไปยกนิ้วโป้งให้ป่าเจ้าของร้านที่กำลังปล้มปีติอย่างออก
นอกหน้า

หลังจากนั้นไม่นาน โลกนั้นก็ได้บะหมี่แกมพริกกั้วด้วย

หลังจากมือบ้ายที่แสนจะแน่นท้อง ซามินต์พาโลแกนซึ่งหัว
ถูกพระรุ้งพระรังมายังสถานีรถไฟใต้ดินดั้งเดิม โชคร้ายที่เริ่มเป็นเวลาเลิกงาน
คนในรถไฟใต้ดินจึงแน่นขนัดและต้องยืนออกกันอย่างไม่มีทางเลือก และ
ซามินต์พบว่าตนเองโชคร้ายยิ่งกว่าตอนที่เขาต้องวางถุงไว้ข้างตัวเธอแล้ว
ยืนกันเธอไว้จากคนที่เบียดเสียดกันแน่นเพื่อไม่ให้ทั้งเธอและถุงแบน

“ผมขอโทษนะ” เขาพิมพ์ายามขยับตัวจัดท่า “คุณอึดอัดไหม?”

หากเป็นภาพยนตร์รักสักเรื่องที่มีพระเอกมาทำแบบนี้ นางเอกคง
ปล้มปีติและหน้าแดงจัดอย่างขวยเขิน แต่นี่เป็นซามินต์ กุมารแพทย์สาว
แสนหยิ่งและเก็บอารมณ์เก่งเป็นอันดับหนึ่ง

คุณพระคุณเจ้า... ท่องไว้ยายชาร์ม เธอห้ามหน้าแดงให้เขาเห็น
เด็ดขาด!

แพทย์สาวพยายามไม่มองไปหน้าหล่อคมคายของเขา แต่ทำได้
ยากยิ่งในสภาวะเช่นนี้ รถไฟโคลงเคลงทำให้กายแกร่งของเขาแทบจะแนบ
ชิดกับเธอ ยิ่งได้ยินเสียงลมหายใจของเขา เห็นริมฝีปากหยักนุ่มของเขา
คลี่ยิ้มนิดๆ สรรพเสียงรอบข้างก็กลืนหายไปจากโสตประสาท

“เราจะลงสถานีหน้า...” เธอตัดสินใจซึ่งกล่าวขึ้นก่อนแม้ลำคอ
แห้งผากและใจเริ่มเต้นแรงอย่างไม่คุ้นชิน “ขึ้นแท็กซี่เถอะ ฉันเพิ่งสังเกต
เหมือนกันว่าของเราเยอะแค่ไหน”

โลกแกนยิ้มตอบอย่างเข้าใจ แม้เขาจะชอบยืนตรงนี้มากแค่ไหน
ก็ตาม

‘พยากรณ์อากาศสำหรับค่าวันนี้ ความกดอากาศต่ำจากทางเหนืออาจทำให้มีฝนตกทางทิศใต้ของเกาะในช่วงรุ่งสางของวันพรุ่งนี้...’

ซามินต์กลับมาส่งโลแกนที่แมนชั่นแล้วออกไปเข้าเวรตึกทันที ที่ให้ชายหนุ่มนอนหงายอยู่บนโซฟา กดรีโมตทีวีไปเรื่อยเปื่อยและย่อยข้อมูลที่เขาได้รับในวันนี้

มันเป็นโลกที่แปลกประหลาดเมื่อเขาไม่มีความทรงจำใดๆ เหลืออยู่ แต่บางสิ่งบางอย่างเขากลับรู้วิธีที่จะใช้มันเป็นอย่างดี เช่นประตูรถแท็กซี่ หรือมารยาทในการใช้บันไดเลื่อนในห้างสรรพสินค้า เขาไม่จำเป็นต้องให้คุณหมอคนสวยอธิบายใดๆ มันเหมือนการตักข้าวกินเอง รูดชิปกางเกง

แต่ตอนนี้เขากลับรู้สึกเหมือนจะหายใจไม่ได้เมื่อไม่มีซามินต์ มือหนาเสยผมสีเข้มอย่างหงุดหงิด...เธอเพิ่งออกไปเมื่อห้านาทีกี่แล้วนี่เองนะ! แล้วเขาก็กลายเป็นคนติดผู้หญิงไปตั้งแต่เมื่อไหร่!

ทว่าโลแกนต้องดึงตัวขึ้นจากโซฟาเมื่อเห็นสิ่งที่วางอยู่บนโต๊ะหน้าโทรทัศน์

ร่มสีดำสนิทของซามินต์วางอยู่ตรงนั้น

พยากรณ์อากาศวันพรุ่งนี้บอกว่าจะมีเมฆมากเสียด้วยสิ

ช่างเป็นการย่างเข้าสู่รุ่งอรุณอันหมุกหมัวที่น่าเหนียวหนำใจ ยิ่งนักสำหรับ เดนนิส ซาน เพราะการรอคอยอะไรสักอย่างตลอดทั้งคืนทำให้เขาหงุดหงิดเหมือนหมีที่เพิ่งออกจากกรงจำศีล และพร้อมจะตบใครก็ตามที่มากวนใจให้หัวแบะ

โอ้...ก็แค่คำเปรียบเปรย

ศัลยแพทย์หนุ่มพ่วงด้วยดีกรีผู้อำนวยการโรงพยาบาลใหญ่ใจกลางเกาะฮ่องกงพับหนังสือพิมพ์ประจำวันลงบนโต๊ะทำงาน และเหลือบมองโทรศัพท์ที่วางข้างๆ กันเป็นครั้งที่สิบ จนกระทั่งมันสั้นครี๊ดคราดจนโต๊ะ

สะท้อนในวินาทีนั้น เขาถึงได้คว้าหีบเอามาแนบหู

“ว่าไง ได้ข่าวอะไรบ้าง”

ชายหนุ่มขมวดคิ้วเคร่งเครียดเมื่อได้ยินสิ่งที่ปลายสายรายงาน ข่าวไม่ดีนักทำให้เขาหงุดหงิดร้อนใจยิ่งกว่าเดิม สุดท้ายปลายสายก็ถูกเขาก่นด่าเช่นหลายๆ ครั้งในรอบสัปดาห์

เรื่องมันน่าหงุดหงิดแบบนรกแตก

สัปดาห์... โลกแกนหายหัวไปสัปดาห์แล้ว! มันหายไปพร้อมกับความไม่สบายใจที่ทวีขึ้นทุกวินาที เดนนิสเชื่อว่าโลกแกนไม่เคยพลาดท่าไม่เท่ากับใครหน้าไหนก็ตาม แต่ตอนนี้เขาชักไม่มั่นใจเสียแล้วว่าเกิดอะไรขึ้นกับหมอนั้น

เมื่อวานลูกน้องของเขาส่งข่าวมาว่ามีคนเห็นโลกแกนเดินโตเต๋อยู่แถวย่านจิมซาจุ่ย ไม่แน่ใจว่าพวกมันตาผาดหรือเมายา เพราะพอส่งคนลงพื้นที่จริงๆ กลับหายไปแบบไร้ร่องรอย ถ้าใครแถวนั้นก็บอกไม่เคยเห็นอยากจะทำตัวไต่พวกที่ทำงานไม่ได้เรื่องมาเขย่าให้ตอบคำถามที่ว่า ‘นี่มันเรื่องบ้าอะไรอะเนี่ย’

ผู้อำนวยการหนุ่มเคาะนิ้วลงบนโต๊ะอย่างหงุดหงิด ใช้ความคิดไปด้วย... หรือเขาจะต้องไปหามันด้วยตัวเอง ไม่ๆ ถึงโลกแกนจะสำคัญยังไง แต่ตอนนี้คนไข้ของเขาที่รอผ่าตัดอยู่นั้นสำคัญกว่า

คิดได้ดังนั้น เดนนิสจึงขมอารมณ์หงุดหงิดลงด้วยการสูดหายใจเข้าหลายๆ ครั้ง คว้าเสื้อกาวน์จากเสาข้างประตูมาสวมทับชุดทำงาน และเปิดประตูห้องทำงานออกไป ไม่นานเขาก็มายืนอยู่หน้าลิฟต์ประจำชั้น

ซามินต์สะดุ้งเฮือกเมื่อเดนนิสก้าวพรรคเข้ามาในลิฟต์ที่เธอยืนอยู่ แพทย์สาวขยับแว่นที่เอียงกระเท่เว่ให้เข้าที่ และเกือบจะลုပ်ผมที่เธอคิดว่าฟูแล้วหากเขาไม่ทักขึ้นก่อน

“อ้าว ซามินต์ อรุณสวัสดิ์”

“อะ...อรุณสวัสดิ์ค่ะคุณเดนนิส”

เดนนิสเดินมายืนข้างเธอ ส่งยิ้มมอบอุ้งร่าวกับแสงตะวันยามเช้าให้
“บอกก็ครั้งแล้วจะให้เรียกพี่ก็ได้ คุณอะไรกัน คนกันเองทั้งนั้น”

“ไม่...ไม่ดีกว่าค่ะ” แล้วซามินต์ก็เงยไปเหมือนทุกครั้งที่เขาคุยกับ
เขา แต่แปลกที่คราวนี้เดนนิสไม่ฮัมเพลงเหมือนทุกครั้งที่เขาชอบทำ หญิง
สาวขยับตัวยุกยิก บิดมือไปมาอย่างซึ้งใจ สุดท้ายแล้วจึงตัดสินใจถามขึ้น
“เอ่อ...คุณมีอะไรไม่สบายใจหรือเปล่าค่ะ”

ศัลยแพทย์หนุ่มหันมามองหน้าเธออย่างแปลกใจ “ทำไมคิดอย่าง
นั้นล่ะ”

ทำไมคิดอย่างนั้นล่ะ...ซามินต์แทบจะแทรกตัวเองเข้าไปรวมร่างกับ
ผนังลิฟต์เพราะความเขินอายที่เขาจ้องเธอตรงๆ แบบนี้สิถึงเรียกว่าเขิน
จริง ไม่ใช่ใจเต้นบ้าบออะไรนั้นแบบที่รู้สึกกับโลแกน

“เปล่าค่ะ ฉันคิดว่าคุณดูไม่ปกติเท่านี้เอง”

“ผมมีเรื่องหงุดหงิดใจนิดหน่อย แต่ไม่เป็นไรหรอก” คราวนี้เดนนิส
ส่งยิ้มเนือยๆ อย่างเห็นได้ชัดให้เธอ ก่อนที่เขาจะก้าวออกจากลิฟต์ไป
พร้อมประโยคทิ้งท้าย “ซามินต์กำลังจะกลับบ้านใช่ไหม เดินทางปลอดภัย
นะครับ”

ประตูลิฟต์ปิดลง

และก็แค่นั้นเอง! แพทย์สาวถอนหายใจให้แก่ความเง่าของตน
นั่นคือผู้ชายที่เธอแอบชอบ และเธอกับเขาก็ ‘ไม่มีวัน’ เป็นไปได้ด้วย
แน่ละ เขาจะมาสនใจคนไร้ชาติตระกูลอย่างเธอทำไม ในเมื่อเขามีผู้หญิง
ดีๆ ให้เลือกตั้งมากมาย

ฝนตกลงมาอย่างหนักตอนที่ซามินต์เดินออกมาหน้าโรงพยาบาล
เธองยหน้าขึ้นมองท้องฟ้าอึมครึม รู้สึกร่าวกับกำลังถูกหัวเราะเยาะอย่าง
บ้าคลั่ง แพทย์สาวพยายามไม่ใส่ใจความรู้สึกนั้น และหันไปเปิดกระเป๋า
ถือสีกريمةแล้วค้นมันอย่างว่าวุ่นใจ...ร่มหายไปในไหนกันนะ

แม้เธอจะรู้ว่ากระเป๋าของตัวเองไม่ใหญ่ถึงขนาดใส่ร่วมพกพาแล้ว จะหาไม่เจอ แต่เธอก็ยังหามั่นอยู่นั่นเอง หญิงสาวเริ่มขวัญเสียเมื่อคิดว่า จะต้องเดินตากฝน แต่แล้วบางสิ่งก็ทำให้เธอชะงักงัน

“รอให้ใครมารับอยู่หรือเปล่า” เสียงทุ้มทุ้มดังขึ้นไม่ไกลนักแข่งกับเสียงฝน ทว่ากลับทำให้ใจของเธอกระตุกวาบ หญิงสาวเงยหน้าขึ้นอย่างรวดเร็ว แทบไม่เชื่อสายตาเมื่อเห็นโลแกนยืนจึกยิ้มกวนประสาทอยู่ตรงหน้า เขาถือร่มสีดำสนิท แม้จะอยู่ในสภาพชายเสื้อและปลายกางเกงเปียก เปื้อนไปด้วยโคลน แต่ใบหน้าอันหล่อเหลาคมคายก็ยังคงเต็มไปด้วยรอยยิ้ม ตรงข้ามกับสภาวะอากาศอันเลวร้าย และไม่รู้ทำไม ซามินต์กลับอุ้มน้ำใจขึ้น นิดหน่อยเมื่อเห็นเขา

“ผมเห็นคุณหมอส้มร่วม เลยถามยามข้างล่างว่าคุณทำงานที่ไหน แล้วตามมารับ...” หนุ่มความจำเสื่อมอธิบายแบบสบายๆ หลิวตาเป็นประกายให้เธอ “ผมเก่งไหม มาถูกด้วย”

ซามินต์ยังคงยืนนิ่ง ลำคอตีบตัน พุดอะไรไม่ออกเสียดื้อๆ จนกระทั่งเขาเดินเข้ามาใกล้และถามด้วยน้ำเสียงที่ทำให้เธอไม่ลังเลสักนิด ในการเดินเข้าไปอยู่ในร่มคันเดียวกับเขา

“เรากลับบ้านด้วยกันไหมครับ”

บอกไปใครจะเชื่อว่าแพทย์หญิงซามินต์ผู้แสนหยิ่งร้าวกับเจ้าหญิงบนหอคอยแก้วจะเดินอยู่ในร่มคันเดียวกับผู้ชาย! อย่างน้อยยามหน้าโรงพยาบาลก็ขี้ตาตัวเองจนแทบบอดเมื่อเห็นภาพนั้น และหลังจากนั้นห้าวินาที เมื่อเขาตั้งสติได้ คนที่รู้ต่อไปคือบุรุษพยาบาลที่ยืนอยู่หน้าห้องฉุกเฉินแถวนั้น แน่นอนว่าบุรุษพยาบาลคนนั้นหัวเราะน้ำตาไหลกับความเพ้อเจ้อของยาม จนกระทั่งเขาหันไปเห็นด้วยตาตนเองอีกคน...และอีกคน...ที่อยู่ถัดๆ กันไป

อย่าว่าแต่พวกเขา ขนาดซามินต์ยังแทบไม่เชื่อเลยว่าเธอกำลังเดินเคียงคู่โลแกน เธอหัวเราะก๊ากออกมาจนหนุ่มความจำเสื่อมต้องละสายตา

จากถนนหันมามองอย่างงุนงง

“หัวเราะอะไรครับคุณ”

“ขำหน้ายามเมื่อคืนนะสิ เขามองฉันกับนายเหมือนเห็นผี”

“อ้าว...แล้วกัน” โลแกนครางเมื่อเธอว่าเขาเป็นผี “เขาไม่เคยเห็นคุณมีคนมารับหรือไง”

“จะมีได้ยังไงล่ะ ยิ่งผู้ชายนะ ยิ่งเป็นไปไม่ได้เข้าไปใหญ่”

“น่าดีใจที่ผมเป็นผู้ชายคนแรกของคุณ” ชายหนุ่มยิ้มแฉ่งแทบปริ แต่ขามินต์กลับเอากระเป๋าทิ้งขว้างขว้างเขาอย่างแรงทันทีที่ตื่นคำ หน้าแดงระเรื่อเพราะคำพูดสองแง่สองง่าม

“น้อยๆ น้อยๆ ฉันยอมเดินกลับด้วยแค่นี้ทำเป็นได้ใจ!”

“อูย...” โลแกนแก้งครางโอดโอย “ผมยอมตากฝนมาหาคุณเลยนะ!”

“ถึงได้บอกใจล่ะว่านายมันนี่เง่า”

“เง่าแล้วน่ารักไหมล่ะ”

คราวนี้คุณหมอสาวซึ่งตาใส่เขาอย่างไม่อยากเชื่อ ช่างกล้าพูด!
“มุกนายเสียมมาก ฉันไม่ให้ผ่าน!”

“ว้า...แ่ยจ้จ” โลแกนแบะปาก ทำหน้าเซ็ง...แล้วยิ้มอย่างอารมณ์ดีเมื่อขามินต์ก้มลงพึมพำกับปากเสื้อโคตของเธอให้ได้ยินแ่วเบาแ่สองคน

“แต่...ยังงักก็ชอบใจมากที่นายมารับฉัน”

คุณหมอสาวคว่ำร้อมจากมือชายหนุ่มมาถือเองเสียดี้อๆ ท่ามกลางความเขินอายที่ไม่แสดงออก เธอชักสงสัยขึ้นมาคร้ามครัน...

เธอกับโลแกนหยอกล้อกันแบบนี้ได้ตั้งแต่เมื่อไรกัน

เดนนิสเดินออกมาจากห้องผ่าตัดพร้อมถอนหายใจเสือกใหญ่
ราวกับยกภูเขาออกจากอก โชคดีเหลือเกินที่คนไข้ด่วนคนนี้ไม่ได้ประสบเคราะห์กรรมร้ายแรงถึงขั้นช่วยไม่ได้ แต่กระนั้นไม่ว่าจะผ่าตัดใคร หมอ

ก็ยังเหนื่อยอยู่วันยังค่ำ

ผู้อำนวยการหนุ่มเดินผ่านเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ แล้วถอยหลังกลับมาอีกครั้งพร้อมขมวดคิ้วเมื่อสังเกตเห็นว่าวันนี้เหล่าพยาบาลคึกคักกว่าปกติ ชายหนุ่มจึงตัดสินใจเดินเข้าไปประชิดเคาน์เตอร์

“เกิดอะไรขึ้นครับ ทำไมวันนี้จับกลุ่มเม้าท์กันตั้งแต่เช้าเลย”

พยาบาลทั้งหมดที่ยืนอยู่แถวนั้นหันมายิ้มแห้งให้แก่ผู้อำนวยการที่โผล่มาอย่างไม่ทันตั้งเนื้อตั้งตัว

“ไม่มีอะไรหรอกคะคุณหมอเดนิส แค่ข่าวล่านิดหน่อย”

“ข่าว...ข่าวอะไร” เดนิสถามด้วยสีหน้าที่พยาบาลเริ่มกลัวจนตัวสั่น “อย่าบอกนะว่าพวกคุณจับกลุ่มนินทาคนไข้กัน”

“โอ๊ย...ไม่ใช่ค่ะ พอดีเมื่อตอนเช้าตรู่มีคนมาจับคุณหมอชามินต์... เขาบอกต่อๆ กันมานะคะ ตอนนี่เลยมีแต่คนสงสัยว่าเป็นใคร” พยาบาลสาวหนึ่งในกลุ่มนั้นรีบแก้ตัวพลัน ยกไม้ยกมือประกอบคำตอบไปด้วย พยาบาลคนอื่นรีบพยักหน้าช่วยยืนยันว่าเป็นเรื่องจริง

เดนิสพยักหน้าเออเออ...ถ้าเป็นข่าวเกี่ยวกับชามินต์ที่ไร เป็นเรื่องทุกทีสิน่า

ต้นเหตุข่าวลือในโรงพยาบาล บัดนี้กำลังนั่งเอกเซนกอยู่บนโซฟา ไม่ม่วงเพราะนอนเต็มอิมมาตลอดทั้งคืน แต่ที่น่าแปลกใจคือคนที่นั่งอยู่ข้างๆ เขาที่นี่ เธอไม่ม่วงหรือไงกันนะ หลังจากพาเขาไปซื้อของแล้วยังต้องไปทำงานอีก

โลแกนหันไปมองคุณหมอคนสวยอย่างตั้งคำถาม เห็นเธอเอนกายพิงพนักโซฟาและนั่งไขว่ห้างแบบที่เห็นจนเคยชิน กัดแซนดิวิชไส้แฮมเย็นๆ ที่ซื้อจากร้านสะดวกซื้อไปด้วย นัยน์ตาคู่งามหลังกรอบแว่นไม่ได้จับจ้องไปที่ใดเป็นพิเศษ คล้ายกำลังจะเหม่อเพราะครุ่นคิดอะไรอยู่สักอย่าง

“ผมขอซื้อความคิดอะไรก็ตามที่อยู่ใต้อกของคุณได้ไหม” โลแกน

ถามขึ้นเมื่อเวลาผ่านไปครู่ใหญ่

ซามินต์ซ้ำเลื่องมองเขา และเริ่มขยับกายอย่างเกียจคร้าน ถามด้วยน้ำเสียงเหมือนลูกแมงว่องๆ “นายมีเงินหรือ?”

“เงินซื้อทุกสิ่งไม่ได้สักหน่อย” ชายหนุ่มตอบด้วยน้ำเสียงจริงจัง “มันขึ้นอยู่กับความพอใจในการแลกเปลี่ยนของทั้งสองฝ่ายต่างหาก”

ซามินต์กระเดิงตัวขึ้นจากโซฟา ทาบมือกับหน้าผากเขาอย่างรวดเร็ว... สัมผัสสั่นไหวเย็นนุ่มนิ่มแนบกับผิวแบบผู้ชาย และกลิ่นหอมรวยรินหลังอาบน้ำของเธอก็กระแทกจู่โจมชายหนุ่มเข้าอย่างจัง

“หัวนายไปกระแทกอะไรเข้าตอนเดินไปรับฉัน”

โลแกนอยากจะหัวเราะ แต่ก็หัวเราะไม่ออกเมื่อเขาเห็นเธอยิ้มผิดเพื่อน เขาสูดหายใจเข้าลึก กุมมือเธอไว้ “เอาละคุณหอมซารัม ผมว่าคุณเปลี่ยนเรื่องได้สำเร็จ ตอนนี่ผมชักอยากทำอย่างอื่นมากกว่านั่งคุยกับคุณเฉยๆ แล้ว”

ซามินต์ตั้งมือออกจากการกอบกวมอย่างรวดเร็ว สะบัดหน้าหนีไปอีกทางพร้อมๆ กับแก้มใสเจือสีชมพูอ่อน

โลแกนครางอยู่ในใจ... พอเธอทำแบบนี้แล้วน่ารักซะมัด!

เจียบกันไปครู่ใหญ่จนซามินต์นึกประดักประเดิดที่ต้องมานั่งกับผู้ชายสองต่อสองบนโซฟาแบบนี้ เธอเริ่มรู้สึกว่าเขากับเธอเหมือนคู่รักซะมัด แถมยังเป็นคู่รักที่กำลังไม่ลงรอยกันด้วย

ให้ตาย... นี่เธอกำลังคิดว่าตัวเองเป็นคู่รักกับเขานั่นหรือ หลงเสน่ห์เขาแล้วหรือ! เขาเป็นคนใช้ของเธอซะลิ้มแล้วหรือซามินต์! และอีกเหตุผลคือเธอชอบเดนนิส และจะไม่มีวันเป็นผู้หญิงหลายใจที่นิยมชมชอบใครหลาย ๆ คนในเวลาเดียวกันด้วย

“โลแกน ฉันขอถามอะไรหน่อยได้ไหม” ซามินต์หันขวับมามองเขา สีหน้าจริงจังเคร่งขรึม “นายเคยชอบใครไหม”

คุณหอมสาวแทบจะกัดลิ้นตัวเองเมื่อถามออกไป

“ผมจำไม่ได้อะ”

แถมเขายังตอบกลับมาแทบจะทันทีแบบไม่เสียเวลาคิด!

โลแกนเปลือยยิ้มช้าเมื่อเห็นสีหน้าของคุณหมอสาว ในตอนแรกที่เขาได้คุยกับเธอ เขานึกว่าเขาจะเป็นคนที่นิ่ง ขรึม และหยิ่งกว่านี้เสียอีก...
เอาละ เขาคิดว่าเขาแกล้งเธอมากเกินไปแล้ว

“แต่ถ้าผมชอบใคร ผมคิดว่าผมจะบอกคนคนนั้นไปตรงๆ นะว่าชอบ ถึงเขาจะไม่ได้ชอบผมก็เถอะ” หนุ่มความจำเสื่อมเอ่ยต่อให้ เขาสังเกตว่าซามินต์ขบริมฝีปากอวบอิมอย่างครุ่นคิด...และเขาก็เริ่มอยากรู้ตจิดๆ ว่าหมอนั้นเป็นใคร

“เฮ้อ...ฉันเหนื่อยจังโลแกน...” คุณหมอสาวถอนหายใจออกมาในที่สุด และทิ้งตัวพิงพนักโซฟา เงยหน้าขึ้นมองเพดานเรื่อยเปื่อย “นายเคยรู้สึกเหมือนนายตัวเล็กกระจั๊อยร่อยไหม เล็กเสียจนสิ่งที่คาดหวังมันอยู่สูงจนไม่มีทางเอื้อมไปคว้ามาได้”

“เปรียบเทียบได้ตลกชะมัด ผมว่าคุณนั่นแหละที่อยู่สูงจนคนอื่นเอื้อมไม่ถึง”

“เพราะฉันสวย?”

“เพราะคุณมั่นใจในตัวเองมากๆ ต่างหาก...” โลแกนว่า “ผู้หญิงที่ไหนจะชมตัวเองได้หน้าตาเฉยแบบคุณ เกิดมาผมเพิ่งเคยเจอ”

“นายเพิ่งเจอผู้หญิงอย่างฉันเป็นคนแรกตั้งแต่นายความจำเสื่อมไม่ใช่หรือไง...” ซามินต์ตอบกลับเสียงใส “แล้วฉันก็ไม่ได้อยู่สูงด้วย ฉันเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาๆ ไม่รวย ไม่มีชาติตระกูลที่ดีเหมือนคนอื่น ฉันไม่รู้จักพ่อแม่ของฉันด้วยซ้ำ”

“ผมเป็นพ่อให้คุณได้นะ” โลแกนบอกเธออย่างเห็นอกเห็นใจ

“โลแกน! ฉันนึกว่าเรากำลังซีเรียสกันอยู่เสียอีก” ซามินต์พ่นลมหายใจออกมา ตัวสั่นทึ่มเพราะกลิ่นหัวเราะหนักหน่วงหลังจากเขาโผล่ออกมาอย่างนั้น

ชายหนุ่มเกาหัวแกรกๆ “อ้าว...คุณอยากให้ผมเป็นแม่หรือ เอ... แต่ผมแน่ใจว่าผมไม่ใช่ผู้หญิง”

“นายหยุดเล่นแก๊กสักที่ได้ไหม” หญิงสาวว่าตะกุกตะกัก กลั้นหัวเราะไปด้วย

“นี่คุณหอมเส้นตีนหรือเนี่ย”

ซามินต์หันมาตีแขนเขาและสูดหายใจเข้าลึกๆ ระวังอาการหัวเราะค้าง สุดท้ายเธอถอนหายใจโล่งอกและยิ้มให้เขาเป็นครั้งแรก “ฉันให้นายเป็นเพื่อน โอเคไหม”

หนุ่มความจำเสื่อมยิ้มรับเป็นคำตอบ... ทั้งที่ตึงตากับคำว่าเพื่อน นิดหน่อย ยังเห็นเธอยิ้มให้เขา เรียวปากอวบอิมของเธอยิ่งเจือสีระเรื่อและน่าสัมผัส

เพื่อน... จุบเพื่อนได้ไหมนะ